

หนึ่ง ดั่งดี

ได้เวลาคิดว่าตนเองจะมีชีวิตต่อไปอีกไม่นานแล้ว

คนโบราณมักกล่าวว่า ‘คนเป็นผีจนถึงคนตาย ส่วนคนใกล้ตายจะคะเนถึงคนเป็น’

หลายวันมานี้นางมักฝันถึงช่วงเวลาในวัยเยาว์บ่อยครั้ง ยามนั้นนางนั่งแกว่งขาป้อมๆ ไปมาอยู่ใต้ซุ้มดอกจ๊อเถิง ช่างๆ มีแม่แ่มรูปร่างอวบอ้อมผิวขาว ผ่องราวกับหมันโถวกำลังป้อนข้าวนาง

ยามที่ลมพัดวูบ ดอกจ๊อเถิงที่เป็นพวงห้อยระย้าก็แกว่งไกวและเสียดสีกันจนเกิดเสียง ราวกับเด็กสาวที่จับกลุ่มกระซิบกระซาบกัน

นางรู้สึกชอบใจขึ้นมา จากนั้นก็วิ่งหัวเราะเข้าไปได้ว่าเถาต้นจ๊อเถิงเถาหนึ่ง ก่อนจะปลิดดอกจ๊อเถิงที่กำลังผลิกลีบบานสะพรั่งลงมา ขณะเดียวกันแม่แ่มก็วิ่งตาม

“คุณหนูสี่ เด็กดี กินข้าวคำนี้แล้วคุณชายเจ็ดก็จะกลับมาจากเมืองหลวง แล้วนะเจ้าคะ ถึงตอนนั้นต้องมีของอร่อยๆ มาฝากคุณหนูสี่มากมายเลยเชียวนะ มีรองแท้งามๆ ด้วยนะเจ้าคะ...”

นางไม่แม่แ่มแต่จะเหลือบมองแม่แ่ม ทั้งยังหันหน้าหนีซ่อนเงินที่อีกฝ่าย

ยื่นมา จากนั้นก็เอื้อมมือไปเด็ดดอกจี้เอ็งอีกดอกลงมาจากเถา

น้ำเสียงเสนาะหูจากสตรีนางหนึ่งดังขึ้น “อะไรกัน คุณหนูสี่ตัวอื่นอีกแล้วหรือ”

พอแม่นมได้ยินเช่นนั้นก็หันกลับไปย่อตัวคารวะเจ้าของเสียงในทันที ก่อนจะเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงเคารพ “ฮูหยินเจ็ด”

นางกำดอกจี้เอ็งพลงวิ่งเข้าไปหาอีกฝ่าย “ท่านแม่ ท่านแม่...”

สตรีผู้นั้นโอบกอดนางเอาไว้อย่างอ่อนโยน นางประคองดอกจี้เอ็งในฝ่ามือให้มารดาดู ราวกับว่ามันเป็นของล้ำค่า

แสงแดดในฤดูใบไม้ผลิส่องกระทบเครื่องประดับทองแดงบนศีรษะที่ปักอยู่ตรงมวยผม รวมไปถึงชุดสีแดงปักดินทองของท่านแม่จนสะท้อนแสงจ้าบาดตา ชุดของท่านแม่ประหนึ่งปิดทองทั่วทั้งตัว เจ็ดจ้าจนดวงตาของนางพร่ามัว ส่วนใบหน้าของท่านแม่ก็กลืนไปกับแสงพร่างพรารชวณให้ปวดหัว ทำให้มองเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายไม่ชัดเจน

“ท่านแม่ ท่านแม่...” นางสะกดกลิ่นความรู้สึกแสบตาเอาไว้ ก่อนจะยกขึ้นมองหน้ามารดาให้ชัด

ทว่าใบหน้าของมารดากลับเลื่อนรางลงทุกทีๆ

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงานด้วยน้ำเสียงลึกลับ “ฮูหยินเจ็ด คุณชายเจ็ดกลับมาจากเมืองหลวงแล้วเจ้าค่ะ”

“จริงหรือ!” ท่านแม่ลุกพรวดขึ้นด้วยความประหลาดใจแถมยินดี จากนั้นก็ถกชายกระบี่ปรองแล้วก้าวพรวดๆ ไปยังทิศทางหนึ่ง

สองขาลั้นๆ ของนางวิ่งเตาะเตาะตามไปพลงเรียก “ท่านแม่ ท่านแม่!”

ร่างของท่านแม่ห่างออกไปเรื่อยๆ ก่อนจะหายไปท่ามกลางแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิ

ด้วยความร้อนใจ นางจึงตะโกนตามหลังมารดาที่เพิ่งเผยความปิติยินดี

“ท่านแม่ ท่านแม่ ท่านพ่อไม่ได้กลับมาเพียงลำพัง เขาพาสตรีผู้หนึ่งมาด้วย! นางจะแย่งตำแหน่งฮูหยินเอกของท่านไป แล้วบีบให้ท่านไร้ทางเลือกจน

ต้องสังเวทชีวิต...'

ไม่รู้ว่เพราะอะไร ประโยคนี้จึงวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาในหัวของนาง ติดอยู่ที่ปลายลิ้น ทว่ากลับเปล่งเสียงไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว นางทำได้เพียงมองมารดาที่เดินห่างไกลออกไปทุกทีๆ ก่อนจะหายไปจากคลองสายตา

ในใจร้อนร่นราวกับถูกไฟเผา นางวิ่งตามหาท่านแม่ไปทั่ว ภายใต้อสงแดดเจิดจ้านางเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังมีปากเสียงกัน จึงวิ่งเข้าไปดู แหกกลุ่มคนไปพลางถามด้วยท่าทางกระสับกระส่ายไปพลาง “พวกเจ้าเห็นท่านแม่ของข้าหรือไม่ พวกเจ้าเห็นท่านแม่ของข้าหรือไม่”

เพราะพวกเขาเอาแต่ทะเลาะกัน จึงไม่มีใครสนใจนางเลยสักคน

‘ท่านแม่อยู่ที่ไหนกันแน่’ นางกวาดตามองไปรอบด้าน ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นเงาของใครบางคนวิ่งแวมอยู่ตรงโถงบุปผา¹ เพราะประตูเปิดแง้มอยู่เล็กน้อย

‘หรือว่าท่านแม่จะแอบอยู่ที่นั่น?’

นางวิ่งเข้าไปหาด้วยความดีใจ

แอ็ด!

ก่อนนางจะเปิดบานประตูเข้าไป

กระโปรงผ้าไหมสีแดงปักขอบด้วยดินทองพลิวไหวอยู่กลางอากาศ เค้าทั้งสองข้างโผล่ออกมาได้ชายกระโปรงนั้น เค้าข้างหนึ่งสวมถุงเท้าขาวสะอาดปานหิมะ ส่วนเค้าอีกข้างสวมรองเท้าปักลายยวนอย่างสีแดงสด...

นางกรี๊ดร้องเสียงดัง ก่อนจะตื่นจากความฝันด้วยสภาพเหงื่อท่วมกาย

ภาพที่ปรากฏขึ้นในดวงตา คือ โคมแปดเหลี่ยมซึ่งส่องแสงนวล มันยังคงประดับอยู่ตรงมุมผนังตามเดิม

---

¹ เรือนรับรองแขกที่อยู่ด้านนอกห้องโถงรับแขก ส่วนมากมักสร้างขึ้นบริเวณลานเรือนหรือกลางสวนดอกไม้

ภายในห้องไร้สรรพเสียงใดๆ ชุ่ยเหลิ่ง หัวหน้าสาวใช้นั่งงีบหลับอยู่บน
ม้านั่งตรงหัวเตียง

โตัวเจารู้สึกอลมหายใจเข้าลึก ที่แท้เสียงกริตรี่องนั้นก็อยู่ในความฝัน! นาง
ขมกลืนความรู้สึกกระสับกระส่ายในใจลึกๆ

เพราะนางล้มป่วยในคราวนี้ ทำให้คนในสกุลวุ่นวายไกลาหลกั้นไปหมด
โดยเฉพาะบรรดาสาวใช้คนสนิทที่ต้องผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาดูแลนางทั้งวัน
ทั้งคืน พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำ แค่คิดก็เหน็ดเหนื่อยหนัก
หนา

โตัวเจาไม่ได้ปลุกชุ่ยเหลิ่ง แต่ทอดสายตามองไปที่โคมแปดเหลี่ยมที่มุม
ผนังห้อง ขณะเดียวกันก็อดนึกถึงความฝันเมื่อครู่ไม่ได้

ตอนที่ท่านแม่เสียชีวิต นางมีอายุเพียงหนึ่งขวบสิบเอ็ดเดือน จำความ
อะไรไม่ได้สักอย่าง หากไม่ใช่เพราะภายหลังถั่วเหนียง² บ่าวผู้ซื่อสัตย์ของ
ท่านแม่ตามหานางจนพบละก็ นางคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านแม่เสียชีวิตอย่างไร
และก็คงไม่รู้รายละเอียดพวกนี้ด้วยซ้ำ

ทั้งหมดนี้เป็นความฝันที่นางสร้างขึ้นจากรื่องราวที่ถั่วเหนียงเป็นคน
บอกเล่าให้นางฟัง!

โตัวเจารู้สึกอึดอัดในอก ทรมานเหมือนคนหายใจไม่ออก นางจำต้อง
พลิกตัวมาอีกทาง เสียงเสียดสีของเนื้อผ้าเหมือนจะดั่งแจ่มชัดเป็นพิเศษ
ท่ามกลางราตรีกาลที่เงียบสงบเช่นนี้

ชุ่ยเหลิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที พอรู้ว่าตนผลอหลับไปตอนเฝ้าเวร ก็หลุด
ปากออกมาด้วยความกระวนกระวาย “ฮูหยิน”

โตัวเจาหัวเราะปลอบอีกฝ่ายก่อนเอ่ย “ข้ากระหายน้ำ”

“บ่าวจะไปรินให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ” ชุ่ยเหลิ่งลุกพรวดขึ้นมาทันที จากนั้นก็
ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างเบาใจ

---

² คำว่า ‘เหนียง’ ใช้เรียกสตรีผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า

ไต้หวันจับซาแล้วถาม “ตอนนี้ยามไต่แล้ว โหเวเห³ กลับมาแล้ว
ใช่หรือไม่”

“เพิ่งจะพ่นยามจ๊อบ⁴ เจ้าคะ” ชูยเหลิ่งพิมพ์พาดูด้วยท่าทางกระลั่นกระส่าย
“โหเวเห... ยัง... ยังไม่กลับมาเจ้าคะ”

“...” แวตตาของไต้หวันกะมึน

วันเทศกาลฉงหยาง⁵ นางเดินทางไปที่เรือนเว่ยถึงเงิน... ชูยฮินชื่อจ๊อบ
แห่งจิ้งกัวงงเพื่อชมดอกเบญจมาศ จากนั้นก็ต้องลมหนาวจนไข้ขึ้นสูง คราแรก
ไม่มีใครถือเป็นเรื่องใหญ่ รวมทั้งตัวไต้หวันเอง คิดว่าเชื้ยกานหมอมามาตรวจ
อาการ กินโอสถสองสามชานก็คงดีขึ้น ใครจะคิดว่ากินโอสถมากมายก็แล้ว
แต่อาการป่วยกลับไม่กระเตื้องขึ้น ซ้ำยังทรุดหนักกว่าเดิม

สิบวันก่อนนางถึงชั้นลูกจากเตียงไม่ไหว คนในจวนพานตระหนกตกใจ
กันใหญ่โต พวกเขาทั้งเชื้ยกานหมอม สวดมนต์ และไหว้พระโพธิสัตว์ อลหม่าน
วุ่นวายไปหมด จี่หนิงโหว... เว่ยถึงอวี สามีนางถึงขั้นสั่งให้สาวใช้นำตั้งมา
ตั้งไว้ด้านนอกจากกัน เพื่อเผ่าปรนนิบัติดูแลนางยามกลางคืนทุกวัน

เมื่อวานยามบ่าย หวังชิงไห่ คุณชายสี่ของจวนถึงอันโหวเดินทางมาพบ
เว่ยถึงอวี สองคนกระซิบกระซาบกันครู่ใหญ่ ก่อนเว่ยถึงอวีจะหาข้ออ้างไป
กินอาหารเย็นกับหวังชิงไห่ นอกจวน กระทั่งบัดนี้เขาก็ยังไม่กลับมา

หวังชิงไห่เป็นสหายสนิทกับเว่ยถึงอวีมาตั้งแต่ยังเล็ก พวกเขามีสาย
สัมพันธ์อันดีต่อกัน ทั้งคู่ชอบขี่ม้า ยิงธนู เตะลูกหนัง และล่าสัตว์ ทั้งยังแข่ง
ม้าด้วยกันเป็นประจำ หากเป็นยามปกติไต้หวันคงไม่คิดถึงสาเหตุความ แต่เมื่อ

---

³ โหเวเห (อ่านว่า โหเว-เย) คำเรียกขานขุนนางที่ได้รับการบรรดาศักดิ์ชั้นโหว รองจาก
บรรดาศักดิ์ชั้นกง

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น.

⁵ ตรงกับวันที่ 9 เดือน 9 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน เลขเก้าสองตัวพ้องเสียงกับคำว่า
‘ยืนยาว’ ในเทศกาลนี้มีธรรมเนียมการป็นเขาและการกินขนมฉงหยาง

ครึ่งเดือนก่อนตงผิงป้อ... โจวเส้าชวน พ่อตาของหวังชิงให้ภูกริบทรัพย์และ ถอดออกจากตำแหน่งด้วยข้อหาละโมภคตโกง เวลานี้เขาถูกจองจำอยู่ในคุกหลวง หวังชิงให้กำลังวิ่งเต้นเพื่อช่วยเหลือพ่อตา เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ ไต้เวเจากลัวว่าเว่ยถึงอวีจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้

“เจ้าสั่งให้ป่าวเฝ้าเวรประตูออกไปดูที่เรือนรับรองด้านนอกที่ว่า ไหวเหยกพักอยู่ที่ห้องหนังสือหรือไม่” ไต้เวเจาเอ่ยด้วยความกังวล “หากไหวเหยกไม่อยู่ที่ห้องหนังสือก็บอกพวกที่เฝ้าเวรประตูใหญ่ว่า ถ้าไหวเหยกกลับมาเมื่อไรก็เชิญมาที่ห้องข้า”

ชู่ยฺเห่ลิ่งรับคำสั่งแล้วรีบผละไป

ผ่านไปเพียงครู่เดียว ชู่ยฺเห่ลิ่งก็รีบวิ่งกลับมารายงาน “ฮูฮิน ไหวเหยกกลับมาแล้วเจ้าค่ะ!” นางเอ่ยก่อนจะหยุดไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เสริมขึ้นอีก “ไหวเหยกเพิ่งกลับมาจากข้างนอก พอกลับมากรีบตรงมาที่ห้องฮูฮินทันที”

“ข้ารู้แล้ว” ไต้เวเจาหยุดกายลุกขึ้นนั่ง

ชู่ยฺเห่ลิ่งกำลังคิดจะจัดมวยผมให้ไต้เวเจา ทว่าเว่ยถึงอวี้ก็ก้าวเข้ามาถึงด้านในแล้ว

แม้จะเลยวัยสามสิบมาแล้ว แต่เว่ยถึงอวี้กลับไม่มัวเมาทั้งในสุรา กามารมณ์ และปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนร่างอ้วนดูกระทั่งมีสีหน้าหม่นหมองเหมือนชื่อจื่อคนอื่น รูปร่างของเขาสูงใหญ่ อวัยวะทั้งห้าหน้าไบหน้าโดดเด่น นามอง กริยาท่าทางคล่องแคล่วปราดเปรียว กระวีกระวาดยิ่งกว่าเด็กหนุ่ม หากมองผาดๆ ยังนึกว่าอีกฝ่ายเพิ่งจะอายุยี่สิบห้าหรือยี่สิบหก นับว่าเป็นบุรุษรูปงามแห่งเมืองหลวงคนหนึ่ง

พอเห็นไต้เวเจาสวมเสื้อคลุมแล้วลุกขึ้นนั่ง เขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “ไหนเจ้าถึงยังไม่นอนอีก”

ไต้เวเจาไม่ได้ตอบแต่กลับถามอีกฝ่ายแทน “คุณชายหวังขอพบไหวเหยกด้วยเรื่องอันใดหรือ”

“อ้อ!” เว่ยถึงอวี้หลบสายตาไปอีกทาง “ไม่มีอะไร ก็แค่มีเรื่องก่ดก่ลุ่ม

ใจเล็กน้อย เลยหลาหลายตี๋มด้วยก็เท่านั้น...”

“โหวเหย!” ไต้เวจจากล่าวแหวกวจาของเวยถึงอวีอย่างไม่เกรงใจด้วยเสียงแหลมสูง “คุณชายหวังขอความช่วยเหลือจากท่านกระมัง? โหวเหยใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่ว่า เพราะเหตุใดตงผิงป้อถึงได้ถูกจองจำ หากโหวเหยยื่นมือเข้าไปแทรกเรื่องนี้จนนำภัยมาสู่ตัวจะเป็นเช่นไร ต่อให้โหวเหยไม่เห็นแก่ช้ำ แต่ท่านแม่อายุมากแล้ว ช้ำลู่ๆ ก็ยิ่งเล็กลง โหวเหยจะทอดทิ้งพวกเขาไปโยติหรือไร”

“เจ้าก็อย่าเอาแต่คิดว่าข้าเป็นเด็กสามขวบ” เวยถึงอวีเอ่ยกลับหัวเราะ “ตงผิงป้อก็แค่ปลั่งปากหลุดวจาเลื่อนเป็อนตอนตี๋มสุราเท่านั้น แต่กลับไปเตะเกล็ดไตคอมังกร⁶ เข้า เพราะเหตุนี้จึงถูกลงโทษจองจำ อย่าวว่าแต่ช้ำเลย หัวทั้งเมืองหลวงแห่งนี้มีใครไม่รู้บ้างเล่า เจ้าอย่ากังวลไป เรื่องนี้ข้ายอมจัดการได้ รับรองว่าไม่เดือดร้อนมาถึงเจ้ากับลู่ๆ เน้” เขาเอ่ยตัดบทแบบขอไปที

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรงขึ้นครองราชย์ได้เพราะเหตุเปลี่ยนแปลงภายในราชสำนัก บัลลังก์มังกรไม่มั่นคง พระองค์ทรงระแวงแคลงพระทัยกับคำวิพากษ์วิจารณ์ลับหลังเป็นที่สุด เกรงว่าคำพูดหลังกามายของตงผิงป้อนี่เองที่เป็นชนวนเหตุแห่งพิบัติภัย

เพราะเป็นสามีภรรยากันมาสิบกว่าปี ไต้เวจจึงรู้นิสัยของเวยถึงอวีดีเสียยิ่งกว่าใคร เขาพูดเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้นางกังวลขึ้นกว่าเดิม นางต้องบีบให้เขาสัญญาให้ได้ “...เรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับสกุลโจว ห้ามท่านสอดมือเข้าไปเด็ดขาด!”

เวยถึงอวีเดือดดาลขึ้นมา จึงเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร! ต้าเหอเป็นกัลยาณมิตรของข้า ตอนนั้นเขาเดือดร้อน หากข้านิ่งดูตาย

⁶ ว่ากันว่าเกล็ดไตคอมังกรจะสวนทางกับเกล็ดตราบริเวณอื่น หากเตะถูกจะทำให้มังกรโมโหเดือดดาล ส่วนวันนี้จึงหมายถึง การทำให้จักรพรรดิกริ้ว ปัจจุบันใช้เปรียบเทียบกับ การทำให้ผู้มีอำนาจโกรธ

เช่นนี้ยังนับว่าเป็นคนอีกหรือไร”

ที่ว่าพอเห็นสีหน้าท่าทางของโต้วเจาแล้วก็อดละอายใจไม่ได้ เขาจึงเอ่ยเสียงแผ่ว “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตำเหอขอพบข้าด้วยเรื่องอันใด” พูดแล้วก็อดเบิกตากว้างด้วยความโมโหไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยความขุ่นซึ่ง “เจ้าคนสารเลวซึ่งไม่คิดจะข่มเหงคุณหนูสิบสามกับคุณหนูสิบสี่สักุลใจ!”

โต้วเจาตกใจจนหน้าถอดสี “ฮูหยินโจวเล่า?”

“ก็อยู่ที่จวน” เสียงของเว่ยถึงอวี๋เบาเหมือนยุง สีหน้าเผยแววกระอักกระอ่วน

โต้วเจาสูดลมหายใจ

ฮูหยินโจวเป็นภรรยาคนใหม่ของตงผิงป้อ ปีนี้เพิ่งจะอายุสามสิบสองปีเท่านั้น หน้าตางดงามสะดุดตา คุณหนูสิบสามกับคุณหนูสิบสี่สกุลโจวเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของฮูหยินโจว เขียวครามงามล้ำกว่าน้ำเงิน⁷ ยังไม่ทันถึงวัยปักปิ่นก็มีผู้คนมาสู่ขอจนกรณีประตุแทบทุกรุด

“เขาไร้คุณธรรม ใช้กำลังข่มเหงผู้คน ปฏิบัติผิดทำนองคลองธรรมเช่นนี้ ฝ่าบาทไม่สนพระทัยเลยหรือไร”

เว่ยถึงอวี๋แค้นเสียงเอ่ย “เขาสังหารบิดา ซ่าห้องชาย ฝ่าบาทก็ทรงลงโทษริบเบียหวัดเขาเพียงสามปี ปลดออกจากตำแหน่งขุนนาง และสั่งให้เขาทำความดีชดใช้ความผิด เจ้าคิดว่าฝ่าบาทจะทรงเอาผิดเขาด้วยเรื่องแค่นี้หรือไร”

“...” โต้วเจาไม่เอ่ยคำใดออกมา

---

⁷ เปรียบเปรยคนรุ่นหลังที่โดดเด่นกว่าคนรุ่นก่อน

สอง ขัดแย้ง

ซ่งโมมีนามรอง⁸ ว่าเยียนลิ่ง เป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอกของ อิงกั้วกง... ซ่งอี่ซุน มารดาเป็นคนสกุลเจียง มีชาติกำเนิดสูงศักดิ์ ได้รับการ แต่งตั้งเป็นชื่อจื่อตอนอายุห้าขวบ ทว่าพออายุสิบสี่ปีก็มีข่าวลือว่าเขาถูก อิงกั้วกงขับออกจากสกุล เป็นตายไม่อาจรู้ได้

รัชกาลเฉิงผิงปีที่สี่ ซ่งเต๋มู่จงประชวร องค์ชายห้า... ท่านอ๋องเหลียว มุ่งหน้ากลับมาดูอาการพระบิดาตามคำเกลี้ยกล่อมของสองเฮา จากนั้นก็เกิด การเปลี่ยนแปลงขึ้นในราชสำนัก องค์รัชทายาทถูกมีธนูลอบสังหารจน ลี้่นพระชนม์ ซ่งเต๋มู่จงก็กบฏริเวณ หน้าประวัติศาสตร์พลิกผัน ซ่งเต๋มู่จงก็ใหม่ ทรงขึ้นครองราชย์

ซ่งโมซึ่งเดิมถูกกล่าวถึงเป็นครั้งคราวในการจับน้ำชายามบ่ายกลับ ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าทุกคนในฐานะขุนนางคนสนิทของซ่งเต๋

---

⁸ สมัยโบราณเมื่อผู้ชายทำพิธีสวมกวนตอนอายุยี่สิบ จะมีการกำหนดนามรองที่สอดคล้อง กับชื่อเพื่อใช้สำหรับการเรียกขานกันอย่างเป็นทางการ นามรองนี้จะแสดงถึงบุคลิก อุปนิสัย และคุณธรรมของเจ้าของชื่อ ใช้แทนชื่อตัวเพื่อเป็นการให้เกียรติยกย่องผู้ถูกเรียก

เขาควมมำถือดาบนุกเข้าไปในจวนอิงกำวง ตัดแขนขาซ่งซัน น่องชาย
ร่วมอุทรต่อหน้าบิดา ให้บิดามองบุตรชายคนเล็กที่เลือดไหลนองท่วมกาย
พร้อมกับร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด จากนั้นถึงได้บ่นศิระษะของบิดา
น้ำมือโหดเหี้ยม การกระทำป่าเถื่อน สร้างความสะพรั่งไปทั่วทั้งเมืองหลวง แม้
เหตุการณ์จะผ่านมามากหลายปีแล้ว แต่เสียงเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขาก็ยังไม่สร้างชา

บรรดาขุนนางพากันถวายฎีกาขอให้ส่งเต็นำตัวผู้ก่อเหตุมาไต่สวนและ
สืบหาความจริง ทว่าฮ่องเต้กลับลงอาญาเขาเพียงกักบริเวณให้อยู่แต่ภายใน
ตำหนักชี่ยนวน

หลังจากนั้นหกเดือน ซ่งโม้ก็เข้าร่วมหน่วยของครักษ์เสื่อแพร รับตำแหน่ง
ลูกหมู่ชั้นเจ็ดในกองกำลังทิศอุดร

หนึ่งปีให้หลังซ่งโม้ก็เลื่อนขั้นเป็นผู้บัญชาการหน่วยของครักษ์เสื่อแพร
มีตำแหน่งขุนนางชั้นสาม

ผู้คนในเมืองหลวงเล่าลือกันว่าฮ่องเต้ทรงพอพระทัยในตัวซ่งโม้ ก็เพราะ
เขามีความชอบเรื่องการสังหารองค์รัชทายาทในเหตุการณ์ชิงราชบัลลังก์
ครั้งนั้น

ราวกับจะพิสูจน์คำเล่าลือนี้ เพราะตลอดระยะเวลาสิบสองปีที่ฮ่องเต้
องค์ใหม่ทรงครองราชย์ ไม่ว่าจะถูกตราหน้าว่าฉ้อราษฎ์บังหลวง ถูกตีตราว่า
คิดคดต่อราชสำนัก ถูกกล่าวหาว่าเหี้ยมโหดไร้คุณธรรม ทำตัวกำเริบเสิบสาน
หรือบ้ากามมั่วโลกีย์อย่างไร แต่ซ่งโม้ก็ยังได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้
ไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้ามกับขุนนางที่กล่าวโทษเขา บ้างก็ต้องโทษลงทัณฑ์
บ้างก็ถูกปลดออกจากตำแหน่ง บ้างก็ถูกประหารชีวิตดับสูญ

หากต้องเผชิญหน้ากับคนผู้นี้ ไต้หวันก็อดสะท้านใจไม่ได้ ถ้าปล่อย
ให้เว่ยถึงอวี๋ทำตามอำเภอใจอย่างคนไม่รู้จักประมาณตนเช่นนี้ ก็รังแต่จะทำร้าย
คนในสกุลให้พังพินาศ ดีไม่ดีอาจลามไปถึงญาติมิตรด้วยก็เป็นได้

นางฟิมพ์ทำ “สกุลโจวล้มลงก็ยังมีเหลือสกุลเฉา จำเป็นหรือที่ท่านกับ
คุณชายหวังจะต้องออกหน้า อัยารณาเรื่องเดือดร้อนดีกว่าเจ้าค่ะ! ข้าว่า

อย่างไรเสียก็ใ้ตร่ตรงให้รอบคอบกว่านี้สักหน่อยย่อมดีกว่า...”

นางยังพูดไม่ทันจบความดี เว่ยถึงอวีก็แค่่นเสียงหย่น “ข้าไม่ได้คิด ยิบย่อยเหมือนเจ้า ข้ารู้เพียงว่า ‘สุภาพชนย่อมรู้ว่าสิ่งใดควรทำมิควรทำ’ เรื่องนี้ข้าไม่ยุ่งไม่ได้!”

เขาทำเหมือนนางเป็นคนใจดำ จิตใจคับแคบ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองถึงทำเป็นเมินเฉยไม่ดูดำดูดีชะตากรรมของแม่ลูกสกุลโจว

ท่าทางของเว่ยถึงอวีก็รู้สึกเข้าไปในใจของโต้วเจา

นางแค่่นเสียง “ซึ่งไม่ไม่มีครอบครัว ไม่มีบุตรหลาน จวนของเขาเต็มไปด้วยหญิงงามโฉมสะคราญมากมาย มากยิ่งกว่านางสนมในวังหลวงด้วยซ้ำ หญิงเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็ถูกส่งตัวให้เขา เพราะคนในครอบครัวหวังประจบประแจงหรือหมายตำแหน่งขุนนาง

“ข้าได้ยินว่ามีหญิงผู้หนึ่งถูกห้ามออกมาจากประตูจวนด้านหลังเพราะผูกคอบจบชีวิตตนเอง อีกคนก็ถูกส่งไปยังอารามแม่ชีเนื่องจากโกนศีรษะตนเอง เพราะไม่ยอมปรนนิบัติซึ่งไม่ มีบางคนที่ถูกยกให้เป็นภรรยาหรืออนุของสหาย หรือลูกน้องของเขาที่หมายตา ส่วนบางคนก็หลบหนีออกมาเพราะทนการถูกทารุณกรรมจากเขาไม่ไหว ทว่าก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเขาต้องลงทุนลงแรงฉกชิงตัวหญิงคนใดเหมือนกับที่ท่านเล่า ท่านไปสืบข่าวให้ชัดเจนเสียก่อนค่อยพูดดีหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยถึงอวีราวกับถูกอสนีบาตฟาดใส่ เขานั่งตะลึงงันอยู่กับที่ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ขยับเขยื้อน

โต้วเจาไม่สนใจเขาอีก นางหันหลังให้แล้วล้มตัวลงนอน

ท่ามกลางความเงิบส้งัด นางได้ยินเสียงแผ่วเบาของเว่ยถึงอวีตั้งขึ้นด้านหลัง “ข้า... ข้ารับปากต้าเหอไปแล้วจะกลับคำได้อย่างไรกันเล่า อีกอย่าง... ต้าเหอก็ขอความช่วยเหลือจากหย่งเอินป้อด้วย หาใช่ข้าเพียงคนเดียวไม่ ทุกคนตกลงกันไว้แล้วว่า พวกรุ่นนี้จะเข้าวังไปยื่นฎีกาฟ้องซึ่งไม่ต่อหน้าพระพักตร์ หากข้าไม่ไปละก็...”

โด้วเจาเอ่ยเนิบนาบ “ข้าป่วยอยู่มิใช่หรือเจ้าคะ”

“นั่นสิ! ใช่แล้ว!” เว่ยถึงอวี๋ยินดีขึ้นมาทันทีทันใด “ข้าต้องอยู่ดูแลเจ้าที่จวน!”

โด้วเจาหลุดซัน นางกำลังคิดจะเกลี้ยกล่อมเว่ยถึงอวี๋อีกสักนิด เพื่อไม่ให้เขาถูกหยิงเอนป้อชักจูงไปได้ ทว่าจู่ๆ เจ้าตัวก็เปลี่ยนใจเสียก่อน จังหวะนี้เองชู่ยเหลิ่งก็จำพรวดๆ เข้ามา

“โหวเหย ฮูหยิน ถึงอันโหวมาเจ้าคะ!”

“อ๊ะ!” เว่ยถึงอวี๋จับสังเกตสีหน้าโด้วเจาด้วยอาการกระสับกระส่าย

ถึงอันโหว... หวังชิงหวย เป็นพี่ชายร่วมอุทรของหวังชิงไห่

“หลบหน้าคงไม่ดี” โด้วเจาเอ่ยเสียงขรึม “เขาเดินทางมาพบท่านดึกคืนเช่นนี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องสำคัญ ขอเพียงท่านยืนยันว่าต้องดูแลข้าก็พอ เรื่องอื่นๆ อยากรับปากเป็นอันขาด”

“ได้!” พอมือทางออก เว่ยถึงอวี๋ก็มีสีหน้าแจ่มใสขึ้นมาทันที ก่อนตรงไปที่เรือนรับรองด้านนอก

โด้วเจารีบกำซับชู่ยเหลิ่ง “เจ้ารีบตามไปดูว่าถึงอันโหวมาพบโหวเหยด้วยเรื่องอันใด”

ชู่ยเหลิ่งรับคำแล้วรีบผละไป

ตอนที่เสียงกลองดังขึ้นในยามสี่ เว่ยถึงอวี๋ก็เข้ามาในห้องนอนด้วยท่าทางอารมณ์ดี

“ฮูหยิน!” เขาเลิกคิ้วกลางเอ่ย “เจ้าหายชิวว่าถึงอันโหวมาพบข้าด้วยเหตุใด”

โด้วเจาทราบความมาตั้งแต่ต้นแล้ว ทว่าเจ้าตัวก็ยังยิ้มรับก่อนถาม “เหตุใดเล่าเจ้าคะ”

“ถึงอันโหวสั่งห้ามห้ามห้ามไม่ให้สอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องสกุลโจว ด้วยกลัวว่าฟຸ່งนี้พวกเราจะเดินทางเข้าวังกันตามกำหนดเดิม เพราะเหตุนี้จึงเดินทาง

มาขอบคุณด้วยตนเองพร้อมกับของกำนัล! เราเป็นสกุลแรกที่พวกเขามาพบถึงอันโหวเอ่ยวาจาเหมือนที่เจ้ากล่าวไว้ไม่ผิด!”

โต้วเจาเอ่ยกลับหัวเราะ “เช่นนั้นก็ดีแล้ว โหวเหยก็จะได้เบาใจเสียที”

“มีนำถึงมีคำกล่าวเอาไว้ว่า ‘มีภรรยาเฉลี่ยวณลาดตุจครอบครองสมบัติล้ำค่า’” เว่ยถึงอวีเอ่ยประจบโต้วเจา “ยังดีที่มีฐหยีนอยู่ด้วย ไม่เช่นนั้นข้าคงได้ก่อเรื่องน่าขันแล้ว” จากนั้นก็ตำรงโต้วเจาให้เข้าไปชิตริมเตียงด้านในแล้วประกาศก้องออกมา “ข้าจะนอนบนเตียง ข้าไม่นอนบนตั่ง”

ท่าทางเช่นนั้นว่าเป็นการขอร้องนางนั่นเอง

โต้วเจาหัวเราะแล้วแบ่งที่ริมเตียงให้อีกฝ่าย ไม่นานเว่ยถึงอวีก็ส่งเสียงกรนออกมาเบาๆ

หลายวันมานี้โต้วเจานอนหลับไม่สนิทนัก บ่อยครั้งที่ต้องตื่นขึ้นเพราะเสียงเอะอะ นางคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เขย่ากายเว่ยถึงอวี

“มีอะไรหรือ” เว่ยถึงอวีลืมตาขึ้นอย่างงัวเงีย ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

“โหวเหย ข้ามีเรื่องอยากบอกท่าน”

“อือ!” เว่ยถึงอวีขานรับ ผ่านไปอีกครู่ถึงได้ลุกขึ้นนั่งอย่างเกียจคร้าน เขาเอนกายพิงหัวเตียง ก่อนจะหาวหวอดออกมา “เจ้ามีเรื่องอะไรกัน”

โต้วเจาสั่งให้ชู่ยเหลิ่งหยิบเสื้อคลุมขนเสือดาวมาคลุมกายเว่ยถึงอวี จากนั้นถึงได้เอ่ยเนิบนาบ “ข้าอยากจัดการเรื่องการแต่งงานของลูกเว่ยให้เรียบร้อย”

เว่ยถึงอวีชะงัก

ลูกเว่ยคือบุตรชายคนโตของพวกเขา ปีนี้อายุสิบสี่ ไม่เพียงแต่บุคลิกดี มีสง่าราศี ทั้งยังฉลาดเฉียบแหลม และสุขุมรอบคอบ เด็กหนุ่มเป็นที่ถูกอกถูกใจของเว่ยถึงเจิน... พี่สาวของเขานัก สองปีก่อนฝ่ายนั้นก็เริ่มเปรยเป็นนัยๆ ว่าอยากจะยกโฉมึง บุตรีคนโตของตนให้เป็นภรรยาของลูกเว่ย

ฝ่ายหนึ่งคือชื่อจื่อแห่งจีหนิงโหว อีกฝ่ายคือหลานสาวคนโตของจิงกั้วกง ลูานะเหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก ทั้งยังมีสายสัมพันธ์ใกล้ชิด เขาารู้สึก

ว่าเป็นคำหมายที่สมบูรณ์แบบที่สุด ทว่าทุกครั้งที่ท่านพี่ ท่านแม่ หรือแม่แต่เขาเอ่ยถึงเรื่องนี้ ไต้วเจาก็จะทำเพียงหัวเราะขันออกกมา เรื่องนี้จึงค้างคาคลุมเครือไม่คืบหน้าเสียที

เวลานี้พอไต้วเจาเอ่ยถึงการแต่งงานของบุตรชายคนโต ความมั่งง่วนของเว่ยถึงอวีก็ปลาสนาการไปจนสิ้น เขาได้แต่เอ่ยเข้า “ตอนที่ท่านพี่เอ่ยเรื่องนี้ต่อหน้าเจ้า เจ้าก็ทำเป็นไม่รู้รับรู้ ตอนนั้นเจ้ากลับเป็นฝ่ายเสนอออกมาเสียเองระวังท่านพี่จะเล่นตัว ปฏิเสธเจ้าบ้าง”

ไต้วเจาหัวเราะ กระทั่งเว่ยถึงอวีหยุดสติโลดใจ นางถึงได้บอกเขา

“ข้าอยากหมั้นหมายลูกเว่ยกับหลานสาวคนโตของเซวียนหนึ่งโหว... ก้าวให้ชิง”

รอยยิ้มของเว่ยถึงอวีแข็งค้างอยู่บนใบหน้า มุมปากกระตุก ท่าทางเหมือนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

ไต้วเจาหรือจะไม่เข้าใจความคิดของสามีกับแม่สามี

ทว่านางก็มีความคิดเป็นของตนเองเหมือนกัน

พอสามील้มป่วยและเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เวลานั้นเว่ยถึงอวียังไม่ถึงวัยสวมกวนด้วยซ้ำ ไม่มีประสบการณ์ในการปกครองและดูแลกิจการในจวนแม่สามีของนางมีอุปนิสัยอ่อนโยน ขาดความเด็ดขาด ธุระทั้งหมดล้วนต้องอาศัยคำชี้แนะจากเว่ยถึงเงิน เช่นนี้แล้วถึงผ่านพ้นความโกลาหลวุ่นวายในช่วงแรกมาได้

และเพราะเหตุนี้เอง เว่ยถึงอวีกิติ แม่สามีกิติ ไม่ว่าจะมิเหตุอันใดก็มักถามความเห็นของเว่ยถึงเงิน และขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่ายอยู่เสมอ พอเวลาล่วงเลยไปนาน เว่ยถึงเงินก็เข้ามามีอำนาจในสกุลเว่ย ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ขอเพียงนางเอ่ยปาก เว่ยถึงอวีกิตกับแม่สามีไม่มีใครคัดค้าน เรียกว่าวาจาของเว่ยถึงเงินนั้นศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าเว่ยถึงอวีกิตกับแม่สามีเสียอีก

มารดาของไต้วเจาจากไปตั้งแต่นางยังเล็ก นางเติบโตมาพร้อมกับความรู้สึกพึ่งพาผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ปรารถนาที่สุดก็คือการมีครอบครัวของ

ตนเอง มีหรือที่นางจะยอมให้เว่ยถึงเงินคอยสอดมือเข้ามาแทรกในทุกเรื่อง

ช่วงแรกที่แต่งเข้าสู่กลุ่เว่ย นางไม่รู้ประสีประสาอะไรสักเรื่อง เพราะเหตุนี้จึงลำบากไม่น้อย ต้องแอบหลั่งน้ำตาเจิบๆ บ่อยครั้ง กระทั่งให้กำเนิดบุตรชายสองคนและบุตรอีกคน จัดการกิจธุระใหญ่ๆ น้อยๆ ทั้งภายนอกและภายใน จวนจนสกุลเว่ยมั่งคั่งขึ้นทุกปีๆ เว่ยถึงเงินถึงได้เก็บมือเก็บไม้กลับไปบ้าง

หากต้องเป็นครอบครัวเดียวกับเว่ยถึงเงิน อีกฝ่ายก็จะเป็นที่บ้ำและเมื่อยของบุตรชาย ด้วยอุปนิสัยเผด็จการของสตรีผู้นั้น บุตรชายของนางมิถูกกดหัวไปตลอดทั้งชาติเลยหรือไร หากมีเรื่องระหองระแหงเกิดขึ้นระหว่างสามีภรรยา เช่นนั้นแล้วก็คงไม่มีแม่แต่คนที่จะตัดสินความอย่างเป็นทางการแน่นอน

นางไม่มีวันเห็นด้วยกับการหมั้นหมายนี้เด็ดขาด

แต่โต้วเจาก็รู้ดีว่า หากไม่มีเหตุผลที่ฟังขึ้นแล้วไซ้ แม่สามีกับเว่ยถึงอวี๋คงไม่เห็นด้วยกับการเลือกลูกสะใภ้ที่ดีที่สุดสำหรับบุตรชายของนาง ด้วยเหตุนี้นางถึงไ้ใคร่ครวญเรื่องนี้มาโดยตลอด

ประจวบเหมาะว่าวันฉงหยางที่ผ่านมานางไปชมดอกเบญจมาศที่จวนจิ้งกั๋ว กง บุตรสาวของจิ้งกั๋ว กง เอ่ยเย้านาง

“...พี่สะใภ้เอ็นดูน้องชายนัก นางยอมขจัดใจท่านพี่ของข้า เพราะหมายจะยกโฉมผิงให้แต่งงานกับบุตรชายเจ้าให้ได้ หากเป็นเจตนาของท่านพ่อละก็ โฉมผิงควรจะแต่งงานกับจวนจิ้งเจียงโหว!”

นางถึงได้รู้ว่าจิ้งกั๋ว กง มีความคิดเช่นนั้น

โต้วเจาพาลันหาทางออกได้ในทันที นางหาเหตุผลที่ดีสำหรับเกลี้ยกล่อมสามีกับแม่สามีได้แล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสได้นั่งคุยรายละเอียดกับสามีเท่านั้นเอง

ยามนี้เด็กส่งตไร้ผู้คน เป็นจังหวะเหมาะที่จะพูดคุยกุพอดี

พอเห็นว่ามีอีกฝ่ายตะลึงงันไปเช่นนั้น โต้วเจาก็หัวเราะเสียงแผ่ว นางถ่ายทอดคำพูดบุตรสาวของจิ้งกั๋ว กง ให้เว่ยถึงอวี๋ฟังแล้วบอก “บุตรสาวของจิ้งกั๋ว กง คงไม่พูดเรื่องนี้กับข้าโดยไร้สาเหตุ เกรงว่าเรื่องการแต่งงานของโฉมผิง

จะเป็นเหตุให้ท่านป้า⁹ ชัดแย้งกับสามีเสียแล้ว หลายปีมานี้ท่านป้าช่วยเหลือพวกเราไม่น้อย แม่นางจะเป็นผู้หญิงที่ขี้จู้จี้แห่งจิ้งกัวง ทว่าผู้ดูแลจนถึงจิ้งกัวงในเวลานี้ก็คือจิ้งกัวง หากจิ้งกัวงรังแกรังคัดเราเพราะเรื่องการแต่งงานของลูกเว่ยกับไฉผิง ถึงตอนนั้นจะได้ไม่คุ้มเสียนะเจ้าคะ”

ความกตัญญูนับเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

หากลูกสะใภ้ถูกพ่อสามีเดียดฉันท์แล้วละก็ ชีวิตหลังจากนั้นจะเป็นเช่นไรกัน ไม่แน่ว่าอาจจะถูกหย่าขาดก็เป็นได้

เว่ยถึงอวี๋หน้าถอดสี ก่อนตำหนินาง “หากเจ้าตอบตกลงการแต่งงานในครั้งนี่ตั้งแต่แรก เราก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้! ตอนนี้จะทำเช่นไรเล่า”

โต้วเจาเสนอวิธีให้เว่ยถึงอวี๋ “อย่างไรเสียโหวเหยลองปรึกษาเรื่องนี้กับท่านแม่ดูว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร”

“จริงด้วย!” ดวงตาของเว่ยถึงอวี๋เป็นประกาย “ไหนข้าถึงคิดไม่ได้ไหนอ” จากนั้นเขาก็ตะโกนเรียกชู่ยเหลิ่งให้มาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ โดยไม่สนใจว่านี่เป็นยามใดแล้ว “ข้าจะไปพบท่านแม่เดี๋ยวนี้”

แม่สามีอายุมากแล้ว นอนหลับไม่นาน ยามนี้ก็มักจะตื่นแล้ว

โต้วเจาไม่ห้ามปรามสามี นางทำเพียงเรียกสาวใช้อีกคนมาถือโคมนำทางเว่ยถึงอวี๋ไปยังห้องพักของแม่สามี

หากคาดการณ์ไม่ผิดละก็ ถ้าแม่สามีรู้ข่าวนี้เมื่อไร อีกฝ่ายต้องมาถามความเห็นนางพร้อมกับเว่ยถึงอวี๋อย่างแน่นอน

โต้วเจาหลับไปไม่นานก็ถูกชู่ยเหลิ่งปลุกอีกครั้ง เพราะแม่สามีกับเว่ยถึงอวี๋มาพบนางถึงห้องพัก

ยังไม่ทันปริปาก แม่สามีก็ถามด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “เรื่องที่เจ้าพูดเป็นความจริงหรือ” แต่ที่กลางแคลงใจอยู่ในที “เหตุใดถึงเงินถึงไม่เคยเอ่ยกับข้ามาก่อน”

⁹ คำเรียกแทนตัวพี่สะใภ้ น้องสะใภ้จะใช้คำเรียกขานตามบุตรชายของตน

สาม ชมชื่น

“ท่านป้าเอ่ยวาจาออกมาแล้ว จะกลับคำได้หรือเจ้าคะ” ไต้เวเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “สองวันก่อนฮูหยินกั้วสั่งให้คนนำความมาบอกข้า นางคิดจะดองกับสกุลเรา เพราะเหตุนี้ข้าจึงคิดได้ว่า ถ้าอย่างไรเสียให้ลูกเวยแต่งงานกับหลานสาวคนโตของเซวียนหนึ่งโหวเสีย ก็ยอมคลายปมปัญหานี้ได้ ท่านป้าเองก็จะได้ไม่ล่วงเกินผู้หลักผู้ใหญ่ในสกุล มิเช่นนั้นหลังจากนี้คงใช้ชีวิตลำบาก”

แม่สามีพยักหน้ารับ ก่อนจะเปลี่ยนท่าที่เป็นอ่อนโยนเหมือนเคย จากนั้นก็ตัดสินใจเด็ดขาด “เช่นนั้นก็ทำตามที่เจ้าว่า ฮูหยินกั้วสนิทสนมกับเจ้า พวกเราก็เห็นบุตรธิดาของนางมาแต่เล็กแต่น้อย ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณะหรืออุปนิสัยก็เรียกได้ว่าโดดเด่น เหมาะสมกับลูกเวยของเรา เรื่องนี้จะช้าไม่ได้ อีกสองวันเจ้าให้คนไปสู่ขอที่สกุลกั้วเลยก็แล้วกัน” พอเอ่ยจบก็คิดว่าไต้เวเจายังนอนป่วยกระเสาะกระแสะอยู่บนเตียง นางจึงรีบบอก

“ช่างเถิดๆ เรื่องนี้ให้ข้าจัดการเองดีกว่า เจ้าพักผ่อนเสีย ข้าจะจัดการธุระต่างๆ ให้เอง!” จากนั้นก็จับมือเวยถึงอวีเดินกลับไปที่เรือนของตน และปรึกษากันถึงเรื่องการหมั้นหมายของลูกเวย

ไต้เวเจาสงบจิตสงบใจ ก่อนสั่งความชู้หญิง “เจ้าไปเชิญซือจื่อจื่อมา

พบข้าที!”

เรื่องบางเรื่องก็จำเป็นต้องบอกกล่าวลูกเว่ยให้เข้าใจเสียก่อน!

ชู่เหิงรับคำแล้วละไปทำตามคำสั่ง

โต้วเจาก็รู้สึกอ่อนเพลีย จึงหลับไปอีกครึ่ง

ท่ามกลางความรู้สึกสะลึมสะลือนั้น โต้วเจาก็ได้ยินเสียงเอะอะดังขึ้น

“...ข้ามิได้ตั้งใจจะมาเอะอะโวยวายที่นี่ แต่ข้ากังวลเรื่องอาการของซูหยิน

เหลือเกิน”

เสียงแหลมสูงของหู่เหิง¹⁰ ดังมาเข้าหูนาง

“คนในจวนลือกันไปทั่วว่าอาการของซูหยินเริ่มไม่เข้าทีแล้ว ข้าเพียงแต่อยากรู้ความจริงเท่านั้น”

อีกฝ่ายพูดพลางร่ำไห้คร่ำครวญปานบิดามารดาจากไป

“หากซูหยินเป็นอะไรไป ข้ากับคุณชายสามจะอยู่อย่างไรกัน! ให้ข้าตายไปพร้อมกับซูหยินเสียยังจะดีกว่า...”

เว่ยถึงอวีมีอนุสี่คน หลังจากที่ลูกหุ่ยอายุครบสี่ปี พวกนางก็ทยอยกันให้กำเนิดบุตรชายสี่คนและบุตรสาวอีกสี่คน สกุลเว่ยจึงแตกหน่อลูกหลานออกมามากมาย

บุตรชายทั้งสองของโต้วเจาเติบโตใหญ่แล้ว นางไม่รังเกียจที่อนุเหล่านี้จะให้กำเนิดทายาทคนอื่น ๆ แก่สกุลเว่ย เด็กๆ พวกนี้ก็เอาถ่านทุกคน อีกหน้อย่อมเป็นกำลังสนับสนุนลูกเว่ยกับลูกหุ่ยได้

หู่เหิงผู้นี้เป็นอนุคนแรกที่ให้กำเนิดบุตรชาย เวลานั้นนางยังอายุไม่มาก วางตัวอดไอ้ ทำทางลำพองใจไม่เบา โต้วเจาไม่ปรามอีกฝ่าย แต่ช่วยจัดหาอนุหน้าตาตางอีกสองคนให้เว่ยถึงอวี หญิงผู้นั้นชำนาญทั้งการขับร้องและเรียงระบำ รวมถึงเพลงพิณและหมากรุก ต้องรสนิยมของเว่ยถึงอวีพอดี

ชายหนุ่มขลุ่ยอยู่กับอนุใหม่ผู้นั้นทั้งวันทั้งคืน มีหรือจะนึกถึงหู่เหิง

---

¹⁰ อี้เหิงยง คือ ตำแหน่งอนุภรรยา

หุอิเหนียงถึงได้ตระหนกแล้วว่าขอเพียงไว้ตัวเจาเต็มใจ นางจะปั้นแต่งให้ใครเป็นคนโปรดปรานก็ได้ทั้งนั้น จะให้ใครถูกลืมนึกก็มิใช่เรื่องยากเย็นแต่อย่างใด!

เพราะเหตุนี้หุอิเหนียงจึงเปลี่ยนแปลงท่าทีอย่างรวดเร็ว สงบเสงี่ยมเจียมตัวและรู้จักประจบเอาใจไว้ตัวเจาขึ้นมา

ไว้ตัวเจาจัดหาอนุที่เก่งเพลงพิน วาดภาพ และเดินหมากคนใหม่มาให้เว่ยถึงอวี

บรรดาอี่เหนียงทั้งหลายรู้สึกถึงความร้ายกาจของไว้ตัวเจาดี ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครกล้าแสบเยี่ยวเล็บ ได้แต่พากันสำรวจท่าทีโดยพลัน

เมื่อพวกนางว่างๆ ไว้ตัวเจาก็ไม่ทำให้พวกนางลำบากใจ อี่เหนียงทุกคนมีเครื่องประดับเสื้อผ้าอาภรณ์ใช้ไม่ขาดมือ มีสาวใช้ติดตาม รวมถึงบ่าวรับใช้ไม่ต้องยกกว่าภรรยาเอกหรือบุตรในสกุลใหญ่โต อี่เหนียงทั้งหมดจึงเจียมเนื้อเจียมตัว พวกนางประจบเอาใจไว้ตัวเจา ประนินบัติดูแลเว่ยถึงอวี ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความสงบราบรื่น

“อี่เหนียงเอ่ยวาจาเหลวไหลอะไรกันเจ้าคะ!” ซุ่ยเหลิ่งตวาดใส่หุอิเหนียงด้วยความขุ่นขี้ “ไหนถึงเอาแต่เอ่ยวาจาเหลวไหลเลื่อนเปื้อนพรรค์นี้ โหเวหยสนทนากับฮูหยินจนดึกดื่น ฮูหยินเพิ่งจะได้พักผ่อน ท่านอยากอะอะจนทำให้ฮูหยินตื่นหรือไรกัน”

“หาใช่ไม่! หาใช่ไม่!” หุอิเหนียงรีบอธิบายด้วยความร้อนรน

“ข้า... ข้าก็แค่ปวดใจหนัก... อยากเจ็บป่วยแทนฮูหยินเหลือเกิน...” นางเอ่ยออกมาจากใจจริง

ไว้ตัวเจาเชื่อว่าสิ่งที้อีกฝ่ายเอ่ยเป็นวาจาจากใจ เพราะหากนางตายไปอย่างนานที่สุดหนึ่งปี... หลังจากนั้นเว่ยถึงอวีก็คงแต่งงานใหม่ ลูกเว่ยก็จะขึ้นชื่อจ๊อบแห่งจีหนิงโหว เขาเองก็ใกล้จะแต่งงานแล้ว แม้ไร้มารดา แต่ก็มีครอบครัวฝั่งภรรยาเกือบหนูน ส่วนลูกหุยกับลูกอิน ทั้งคู่เป็นพี่น้องร่วมอุทร ชื่อจ๊อบย่อมไม่ถูกใครเอาไรด์เอาเปรียบแน่ แต่บุตรชายบุตรสาวของอี่เหนียงทั้งหลาย

ยังเล็กน้อย เมื่อมารดาไม่ได้รับความเอ็นดู พวกเขาที่ไม่มีใครให้พึ่งพาอีกต่อไป!

“ถึงกระนั้นนี่เหนียงก็ไม่ควรมาเอะอะหน่້าห้องสุหยิน” แม่น้ำเสียงที่ ตักเตือนหูเหนียงจะอ่อนหวาน แต่กลับแข็งกร้าวอยู่ในที “หากอี่เหนียง คนอื่นๆ เป็นเหมือนกัน ภายในจวนมีปั้นปวนแย่หรือ! เข้าตรู่ขนาดนี้อี่เหนียง คงยังไม่กินอาหารมื้อเช้าสินะเจ้าคะ อย่างไรก็ตามเสียดกลับห้องไปกินอาหารมื้อเช้า ก่อน รอให้สุหยินตื่นขึ้นมา...”

เสียงของจู้ชื้อ!

โศกโศกหัวใจระตุกวบ

จู้ชื้อเป็นแม่นมที่นางพินหามาปรนนิบัติดูแลบุตรชายคนโต มีอุปนิสัย ดึงตาม จิตใจกว้างขวาง มีน้ำใจไมตรี นางอดทนและใส่ใจกับลูกเวียงยิ่งกว่า บุตรของตนเอง ที่ดีที่สุดก็คือนางเป็นสตรีผู้มีความรับผิดชอบ ยามลูกเวียง ทำความผิด นางก็ไม่ปล่อยเลยตามเลยเพียงเพราะตนมีสถานะเป็นเพียงแม่นม แต่จะกวาดซัณฑ์สอนเขา สอดส่องและช่วยแก้ไข หลังจากที่โศกโศกตลอด บุตรชายคนรอง นางก็มอบลูกหุ่ยให้จู้ชื้อเป็นผู้ดูแล ขณะที่ตนทุ่มแรงกาย แรงใจ และหมดเปลืองเวลาไปกับการดูแลกิจการภายในสกุลเวียง

ผลที่ตามมาก็คือแม่บุตรชายทั้งสองจะเคารพยำเกรงนาง แต่ก็ไร้ซึ่ง ความผูกพัน

นี่ทำให้โศกโศกเจ็บแค้นเหลือเกิน!

เพราะเหตุนี้จึงปลดจู้ชื้อแล้วส่งนางไปอยู่ในหมู่บ้านชานาแห่งหนึ่งของ สกุลเวียงบนภูเขาซีซาน ด้วยเหตุผลว่าเพื่อเป็นบำเหน็จการทำงาน จากนั้น โศกโศกก็ดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของบุตรชายทั้งสองด้วยตนเอง รวมไปถึงใส่ใจ เกี่ยวกับการเล่าเรียนของพวกเขา ทั้งยังเกลี้ยกล่อมให้เวียงอี่วี่สอนบุตรชาย ทั้งสองขึ้นมาด้วย...

ทว่าทุกอย่างก็สายเกินไปเสียแล้ว

จู้ชื้อปฏิบัติตัวด้วยความซื่อสัตย์จริงใจ ไม่มีจุดบกพร่องใดให้คน วิพากษ์วิจารณ์ได้ ลูกเวียงวัยสิบขวบกับลูกหุ่ยวัยเก้าขวบไม่เพียงแต่ความจำดี

พวกเขาเรียนรู้ประสาเหมือนผู้ใหญ่ การที่นางทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ไม่ทำให้บุตรชายทั้งสองกลับมาใกล้ซิดมากกว่าเดิม แต่กลับกลายเป็นว่า ยามอยู่ต่อหน้านาง พวกเขายิ่งเจียบขริมหนักกว่าเก่า

โต้วเจารู้ว่าบุตรชายทั้งสองโกรธเคืองที่นางขับไล่จูชื้อไปจากจวน แต่ใครเล่าจะเข้าใจความเจ็บช้ำของมารดาที่เสมือนเป็นคนแปลกหน้าของบุตรอย่างนางบ้าง บางทีอาจเป็นสตรีที่เข้าใจสตรีมากที่สุด

จูชื้อตระหนักได้ถึงปมในใจที่นางมีต่อตน หลังจากไปอยู่ที่หมู่บ้านชวานาแล้ว อีกฝ่ายก็ไม่เคยติดต่อกันมาหาลูกเว่ยกับลูกหฺรุษย์ก่อนเลย ฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงเรื่องทีลอบเดินทางกลับจวนมาโดยไม่แจ้งให้ใครรู้ล่วงหน้าเช่นนี้

จูชื้อมาด้วยจุดประสงค์อันใดกัน

โต้วเจาคุ่นคิดก่อนจะได้ยินเสียงอุทานด้วยความตกใจด้านนอก

“แม่หม ทานมาได้ยังไงกัน เส้นทางจากหมู่บ้านชวานามาถึงเมืองหลวงนั้นลำบากนัก ไฉนท่านถึงไม่บอกข้าสักคำ ข้าจะสั่งให้รถม้าประจำจวนไปรับท่าน”

เจ้าของน้ำเสียงกระจ่างใสคือลูกเว่ยนั่นเอง

หลังจากที่นางล้มป่วย ลูกๆ ต้องการมาเฝ้าไข้ แต่เพราะกลัวว่าพวกเขาจะติดไข้ไปด้วย นางจึงสั่งให้พวกเขามาคารวะในตอนเช้าเหมือนยามปกติแทน ทั้งสองฝ่ายพบหน้ากันในเวลานี้ ก็คงเพราะเป็นจังหวะที่บุตรชายมาเยี่ยมนางพอดี

ลูกเว่ยเป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอกของจีหนิงโหว เขาได้รับการเลี้ยงดูในฐานะทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งมาตั้งแต่ยังเล็ก เนื่องจากมีบทเรียนก่อนหน้านี้อย่างเว่ยถึงอวี โต้วเจาจึงข้มงวดกับเขามากกว่าบุตรของกงโหวอื่นๆ ยิ่งเติบโตขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งสุขุมรอบคอบขึ้น ทั้งยังได้รับคำชมจากผู้อาวุโสอื่นๆ ไม่น้อย โต้วเจารู้สึกภาคภูมิใจไม่น้อยเลยทีเดียว

ทว่าท่าทางตระหนกตื่นตูมเช่นนี้เหมือนกับบุตรชายคนโตผู้เต็มไปด้วยความสำรวมของนางเสียที่ไหนกัน

โตัวเจาทำในสิ่งที่นางเคยเหยียดหยามมาตลอด เจ้าตัวลุกขึ้นจากเตียง จากนั้นก็ลอบมองจูซื่อกับบุตรชายของตนผ่านหน้าต่าง

อาจเป็นเพราะกลัวว่าจะรบกวนนาง จูซื่อจึงกระซิบเสียงต่ำ “...ได้ยินว่าฮูหยินล้มป่วย ข้าจึงแวะมาเยี่ยม ท่านไม่ต้องกังวลไป หากพบฮูหยินแล้ว ข้าก็จะเดินทางกลับ” จากนั้นก็ถามเขา “หมูนี้นับเป็นอย่างไรบ้าง ข้าได้ยินว่าท่านไปล่าสัตว์กับคุณชายจากจวนจิ้งกั้วกง ยิงไก่ฟ้ามาได้หลายตัวใช่หรือไม่”

ลูกเว่ยมีท่าทางละอายนใจนึกจึงตัดพ้อ “แม่นม...” จากนั้นก็เอ่ย “ท่านที่ยิงกระต่ายได้หลายตัวทีเดียว!”

จูซื่อหัวเราะ “ยิงกระต่ายมีอะไรให้น่าภูมิใจกัน” นางช่วยปิดผ่นผงตามชายเสื้อของลูกเว่ยเบาๆ ก่อนจะทอดถอนใจออกมา “ชื่อจื่อของเราโตแล้ว ซึ่มีล่าสัตว์ได้เก่งกาจเหมือนกับโหวเหยย ครั้งนี้ยิงไก่ฟ้า ครั้งหน้าต้องล่ากวางกลับมาได้เหมือนกับโหวเหยยแน่”

จูซื่อเงยหน้าขึ้น สีหน้าเผยให้เห็นแววภาคภูมิใจ

ลูกเว่ยชะงัก จากนั้นก็ยิ้มกว้างออกมาด้วยความขบขันใจแถมขัดเขิน อยู่ในที่ “แม่นม ท่านอยู่ที่หมู่บ้านชาวนาสบายดีหรือไม่ พี่จื่อเป็นอย่างไรบ้าง อยากรู้ให้ข้าพูดกับพ่อบ้านใหญ่ดีหรือไม่ ขอให้เขาย้ายพี่จื่อมาทำงานในร้านของเราที่เมืองหลวง ตอนนี้นำข้าเริ่มช่วยท่านแม่รับผิดชอบงานต่างๆ ภายในจวนแล้ว เมื่อก่อนพี่จื่อคิดคำนวณเก่งกว่าข้าเสียอีก เข้ารับตำแหน่งเจ้าแก็ร้านได้สบายๆ ด้วยซ้ำ...”

“เหลวไหล” จูซื่อตำหนิลูกเว่ยด้วยสีหน้าแค้นยืม ทว่านัยน์ตากลับเผยแววเบาใจอย่างอำพรางไม่มีผิด “กิจในจวนล้วนมีลำดับกฎเกณฑ์ทั้งนั้น แม้เขาจะเป็นพี่จื่อของท่าน แต่ก็ต้องรับใช้ปรนนิบัติท่าน เขาจะทำงานที่ใดก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากฮูหยินเสียก่อน ท่านเป็นชื่อจื่อแห่งจี่หิงโหว หากใช้ลูกหลานชาวบ้านร้านตลาดไม่ ทำสิ่งใดต้องใคร่ครวญให้รอบด้าน อย่าทำลายกฎเกณฑ์เพียงเพราะความพอใจ...”

“ขอรับ รู้แล้วขอรับ!” ลูกเว่ยรับคำด้วยท่าทางรำคาญใจ แต่กลับคล้อย

แขนจู่ซื่ออย่างสนิทสนม “นานๆ จะพบหน้ากันสักที ท่านบ่นให้หน่อยลงหน่อย ไม่ได้หรือไร ครั้งก่อนที่น้องรองไปเยี่ยมท่าน เขากลับมาบอกข่าวว่ามือของท่าน เย็นเฉียบ ไหนให้ข้าดูที... วันก่อนข้าไปหาซื้อโอสถกามพิวที่โรงหมอมมาให้ท่าน ว่ากันว่าเป็นตำรับที่ฮ่องเต้พระองค์ก่อนทรงใช้และได้ผลชะงัดนัก ข้ากำลังจะส่งไปให้ท่านพอดี คิดไม่ถึงว่าท่านจะกลับจวนมาเสียก่อน...”

โด้วจาเทนฟังไม่ไหวอีกต่อไป

‘จู่ซื่อแค่มือเย็น เจ้าก็รีบไปพบหมอเพื่อหาโอสถตำรับวังหลวงมาให้นาง ข้าล้มป่วยใกล้จะสิ้นใจแบบนี้ เจ้าเคยยื่นโอสถกับมือให้บ้างหรือไม่!’

ความเจ็บปวดแผ่ลามขึ้นในช่องอก

โด้วจาเดินโซเซกลับเข้าไปยังห้องพักด้านใน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนขึ้นไปนอนบนเตียงได้อย่างไร นางรู้เพียงว่าตอนที่ไต่สติดอีกครั้ง แขนหลังก็เปื่อยขึ้นไปด้วยเหวี่ยงแล้ว

นางเรียกชู่ยู่เหลียงเข้ามา “เรียกจู่ซื่อกับจื่อจื่อเข้ามา”

ชู่ยู่เหลียงเห็นสีหน้าของโด้วจาไม่ดีนัก ก็เหลือบมองนางด้วยท่าทาง กระสับกระส่าย ก่อนจะถ่ายทอดคำสั่งนางออกไป

ไม่นานลูกเวยกี้เดินเข้ามาพร้อมกับจู่ซื่อ

ท่าทางของพวกเขาดูท่าเหิน คนหนึ่งอยู่ข้างหน้า อีกคนตามมาด้านหลัง จากนั้นก็หยุดลงด้วยท่าทางสำรวม

คนหนึ่งหลุบตาลงต่ำพลงชานเรียก “ท่านแม่”

อีกคนย่อกายแสดงความเคารพแล้วเอ่ย “ซูหยิน”

โด้วจารู้สึกเย็นเฉียบ ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะตอบรับ นางบอกเรื่องการเกี้ยวพวักกับคนสกุลกัวให้บุตรชายทราบ เพราะถึงนางจะอยากเลี่ยงไม่ให้จู่ซื่อรับรู้เรื่องนี้ แต่บุตรชายคนโตไม่ก็บุตรชายคนรองของนางคงบอกเรื่องนี้ให้อีกฝ่ายรับรู้อยู่ดี

อาจเป็นเพราะกะทันหันเกินไป ลูกเวยจึงมีท่าที่ตั้งตัวไม่ทันอยู่สักนิด ขณะที่จู่ซื่อตกใจอย่างมาก จากนั้นก็เผยสีหน้ายีนดิปริดา ก่อนน้ำตาจะพร่างพรู

ออกมา

บุตรชายของนางไม่เข้าใจสายสนกลในของเรื่องนี้ ทว่าจู้จู้กลับกระจ่าง
ซัดแทบจะในทันที

พลันนั้นไต้หวันเจ้าก็รู้สึกสิ้นหวัง นางตัดใจเอยกับบุตรชาย “แม่นมของเจ้า
เลี้ยงดูเจ้ามา แม้ไม่มีความดีก็ต้องมีความชอบ ถ้ายทอดคำสั่งซ้ำออกไป ให้
จู้จู้กลับมาปรนนิบัติดูแลเจ้า ส่วนลูกแม่นมก็ให้กลับมาช่วยงานพ่อบ้านใหญ่
แล้วกัน”

“ท่านแม่!” ลูกเว่ยประหลาดใจและยินดีในคราเดียวกัน เขาคุกเข่าลงที่
หน้าเตียงไต้หวันเจ้าทันที จากนั้นก็ก้มศีรษะคำนับนางหลายครั้ง “ลูกขอขอบคุณ
แทนแม่นมกับพี่จู้ด้วย!” สีหน้านั้นเต็มไปด้วยความลึกลับดี

จู้จู้ร้อนใจ รีบดึงตัวลูกเว่ยขึ้นมา “จู้จู้ มีควรเจ้าคะ มีควร!”

แม้แต่แม่นมยังรู้ว่า ‘มีควร’ แล้วบุตรชายที่นางพุ่มพักมาอย่างทะนุถนอม
ด้วยความตั้งใจมีหรือที่จะไม่รู้?

แต่เพราะเขามีอาจสะกดกลืนความรู้สึกของตนได้ก็เท่านั้นเอง!

แม่ เกิดใหม่

ไต้หวันบอกไม่ถูกว่าตนริษยาหรือเพียงอิจฉาเท่านั้น เลือดลมตีขึ้นมา
ที่ช่องอก บั่นป่วนทรมาน นางกลัวว่าถ้าเหลือบมองบุตรชายอีกเพียงแวบเดียว
ก็จะนึกเสียใจในสิ่งที่ตัดสินใจไปเมื่อครู่

“หยิบป้ายคำสั่งให้ซื้อจื่อ” ไต้หวันสั่งความขุ่ยเหลิ่ง “สั่งความไปว่า ต่อ
ไปนี้ไม่เพียงแต่เรื่องของซื้อจื่อ ฐานะของคุณชายรองกับลูกอินก็ให้จื่อซื้อเป็นฐานะ
จัดการแทน”

“ท่านแม่!” ลูกเวยเวยหน้าขึ้น สัมผัสได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง

“สูหยิน ไม่ได้นะเจ้าคะ!” เสียงของจื่อซื้อแหลมสูงยามเอ๋ย ทั้งใบหน้ายัง
ขาวซีดทันใด

คนที่นางเลือกเฉลี่ยฉลาดนัก หากอีกฝ่ายอยู่เคียงข้างลูกๆ ของนาง
เช่นนี้ย่อมปกป้องพวกเขาจากคนเจ้าเล่ห์เพทุบายได้

ไต้หวันกลับตาลง จากนั้นก็โบกมือ “ข้าเหนื่อยแล้ว อยกพักสักหน่อย
พวกเจ้าออกไปได้แล้ว”

“สูหยิน!” จื่อซื้อคุกเข่าลงแล้วโขกศีรษะค้ำับไต้หวันหลายครั้งพร้อม
น้ำตาอาบหน้า

ลูกเวมมองจู้ซื่อด้วยแวตาดวงน

ไต้เวเจาโบกมืออีกครั้ง จากนั้นก็พลิกตัวหันหลังให้

“สูหยิน วางใจเถิด แม่ต้องแลกด้วยชีวิต บ่าวก็จะดูแลคุณชายกับคุณหนูอย่างเต็มที่เจ้าคะ” จู้ซื่อเอ่ยพิมพ์่า หลังจากโขกศีรษะค้ำบไต้เวเจาอีกครั้งก็จากไปพร้อมลูกเวม

ภายในห้องเงียบลง บรรยากาศเงียบเงียบและเดียดตาย

ไต้เวเจาโศกเศร้าอยู่ในใจลึกๆ

ถ้าเว่ยถึงอิวี่พึ่งพาได้สักนิด รับผิดชอบหน้าที่ที่บุตรหญิงกระทำ นางซึ่งเป็นเพียงสตรี มีหรือที่จะต้องออกหน้าจัดการดูแลจนสกุลเว่ย มีหรือที่จะละเลยบุตรชายทั้งสองคนเช่นนั้น?

หากแม่สามีห่วยไยหลานชายทั้งสองอีกสักนิด มีเซื่อแต่ขอพรไหว้วพระโพธิสัตว์ มีหรือที่บุตรชายทั้งสองจะเห็นจู้ซื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดประหนึ่งญาติสนิท?

หรือจะเป็นเพราะนางเลือกคนผิดเอง?

ถ้าจู้ซื่อเป็นคนละโมภโลภมาก ทะเยอทะยานใฝ่สูง หยาบกระด้าง ไม่รู้ขนบธรรมเนียม และชอบประจบสอพลอ บุตรชายทั้งสองก็คงจะไม่อ่าลัยอาวรณ์อีกฝ่ายถึงเพียงนี้

แต่ว่านางจะให้คนพรรคนั้นมาอยู่ข้างกายและสั่งสอนบุตรชายได้อย่างไรกัน นางไม่รู้ว่าจะโทษใครด้วยซ้ำ!

ทุกครั้งที่คิดเช่นนั้น ไต้เวเจาก็จะนึกถึงมารดาผู้ล่วงลับของนาง นางยังเล็กขนาดนั้น ไฉนท่านแม่ถึงทิ้งนางเอาไว้คนเดียวได้ลงคอ ถ้าท่านแม่ยังอยู่และอบรมสั่งสอนนางว่าผู้เป็นมารดากับภรรยาควรทำตัวเช่นไร นางอาจจะไม่ลำบากยากเข็ญ และเดินไปบนเส้นทางคดเคี้ยวแบบนั้น ลูกๆ ของนางก็อาจจะไม่ตีตัวออกหากจากนาง?

นี่เป็นคำถามที่ไม่มีวันได้รับคำตอบ

ไต้เวเจารู้สึกว่าร่างกายไร้เรี่ยวแรง

นางยกผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะ ปล่อยตัวเองให้จมอยู่ในความมืดมิดท่ามกลางความรู้สึกเลื่อนราง โต้واجهได้ยินเสียงสระอื่นให้ นางอยากจะลืมตา แต่หนังตาหนักปานทองคำพันชั่ง ไม่ว่าทำอย่างไรก็เปิดเปลือกตาไม่ขึ้น จากนั้นก็ได้ยินเสียงคร่ำครวญของเว่ยถึงอวี่ตั้งขึ้นข้างหู

“เจ้าไปแล้ว ข้าจะอยู่อย่างไร”

ลักพักก็ตามมาด้วยเสียงของซูหยินกั๋ว

“เจ้าวางใจเถิด ลูกเว่ยเป็นหลานเขยของข้า ไม่ว่าอย่างไรข้าก็จะปกป้องเขาเอง”

‘ข้ากำลังจะตายหรือไรกัน’

โต้واجهพยายามลืมตาขึ้นมา ก่อนจะพบว่าตัวนางนั่งอยู่บนเตียงเตา¹¹

แสงแดดสาดส่องกองหิมะในลานเรือน สะท้อนไปยังบานหน้าต่างกระดาศเกาหลี¹² จนภายในห้องสว่างพร่างพราย

ดรุณีหน้าตาตางดงามที่มีไฟแดงมุมปากนางหนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามนาง อีกฝ่ายกำลังเล่นพัดด้วยเป็นเพื่อนนาง นอกจากนี้ก็ยังมีสาวใช้ช่วยสับถึงสับห่าป้ออีกราวสี่ห้าคนนั่งเย็บผ้าอยู่หน้าเตียงเตา

พวกนางสวมเสื้อคลุมกันหนาวที่ตัดเย็บอย่างประณีตกับกระโปรงผ้าปาน บ้างก็ประดับต่างหูเงินคู่เล็กน่ารัก บ้างก็ปักเงินบนศีรษะ ในความเรียบง่ายฉายความบริสุทธิ์สดใสและสง่างามของเด็กสาวออกมาได้อย่างเด่นชัด ทำให้ผู้ที่พบเห็นพากันยิ้มออกมาได้โดยไม่รู้ตัว

¹¹ เตียงเตาคือแท่นที่ก่อด้วยอิฐหรือดิน ด้านล่างมีปล่องเตาสำหรับจุดฟืนเพื่อให้ความอบอุ่น ด้านบนบุทับด้วยเบาะรองนั่งหรือฟูกนอน มักสร้างในเรือนทางเหนือที่มีอากาศหนาวเย็น

¹² กระดาศวาดรูป มีต้นกำเนิดจากดินแดนเกาหลีเหนือ วัสดุเหนียวทนทาน เนื้อกระดาศเป็นมัน ชับน้ำหมึกได้ดี

โตัวเจาไม่รู้จักคนที่อยู่ในห้องสักคน แต่กลับรู้สึกคุ้นเคยยิ่งนัก
 เมื่อก่อนยามที่อยู่บ้านกับท่านแม่ในอำเภอเงินตั้ง หากเข้าสู่ฤดูหนาว
 เมื่อไร บรรดาสาวใช้และบ่าวในเรือนก็จะแต่งกายเช่นนี้
 ที่แห่งนี้ก็ฝนอีกแล้ว...

โตัวเจาหัวเราะคิก นางไถลตัวลงจากเตียงเตา อยากจะดูว่าบรรดา
 สาวใช้เย็บอะไรกันอยู่ ทว่าเข่ายังไม่ทันถึงพื้น ใครบางคนก็อุ้มนางไว้เสียก่อน
 สาวใช้ยิ้มปากเพราะต้องกลั้นยิ้ม

ครุฑเห็นหน้าตางดงามช่วยอุ้มนางลงจากเตียงเตา ปากก็พร่ำบ่น “คุณหนูสี่
 ต้องการอะไรเจ้าคะ บอกแม่นมลิเจ้าคะ! แม่นมจะไปหยิบมาให้ท่านเอง”
 ที่แท้คนผู้นี้ก็เป็นแม่นมของนางนี่เอง!

โตัวเจาหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

แม่นมในความฝันของนางครั้งก่อนผิวขาวอวบอัมราวกับหมั้นโถว
 คราวนี้เป็นหญิงสาวเอวบางร่างน้อย ไม่รู้ว่าครั้งหน้าจะมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร

โตัวเจาวิ่งตังๆ ไปหาสาวใช้ที่กำลังเย็บผ้า จู่ๆ ก็พบว่าร่างของตนเล็กกลง
 ไปมาก โตะเจ้าก็ที่เคยอยู่ในระดับสายตากลับสูงกว่านางเป็นเท่าตัว

ฮ้า! แม้แต่ในความฝันก็ยังสมจริงสมจังเหลือเกิน!

สาวใช้ที่เย็บผ้าอยู่เงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มให้นางอย่างมีไมตรี

ในบรรดาสาวใช้กลุ่มนี้ คนที่มีอายุมากหน่อยทำหน้าที่เย็บพื้นรองเท้า
 คนที่อายุน้อยทำหน้าที่สานเชือก ทำทางแต่ละคนคล่องแคล่วชำนาญ ดูที่ว่า
 พวกนางคงเคยชินกับงานนี้มานานปีแล้ว

ลมเย็นบาดกระดูกพัดวูบเข้ามา

โตัวเจาเงยหน้า ก่อนจะเห็นว่าผ้าม่านถูกเลิกขึ้น จากนั้นสตรีคนหนึ่ง
 ก็เดินเข้ามาพร้อมบริวารล้อมหน้าล้อมหลัง

ทุกคนที่อยู่ในห้องลุกขึ้นคารวะสตรีผู้นั้น ก่อนจะเรียกขาน “สุหยินเจ็ด”

โตัวเจา มองอีกฝ่ายด้วยสายตาตะลึง

อายุราวสิบแปดสิบเก้าปี รูปร่างสันทัด อรชรอ่อนแอ หน้าเรียวยาว

คิ้วโบ๋หลิว ริมฝีปากเล็กแดงสด สวมชุดเป๋ยจี¹³ ผ้าไหมลายคนโทสีดอกท้อ
ซิปให้ผิวขาวผ่องปานหิมะ ดูอบบางยิ่งกว่าบุปผา

นี่คือมารดาของตน!

โด้วเจาไม่เหมือนกับท่านแม่เลยสักนิด

นางมีรูปร่างสูงโปร่ง อรชรอ่อนแอ้น หน้ารูปไข่ คิ้วเรียวยาว ริมฝีปาก
อิม ผิวขาวราวหิมะ แหวดตาเฉียบขาด ยามทอดสายตามองผู้อื่นดูทรงอำนาจ
อยู่ในที่ เหมือนท่านพ่อราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน ตอนที่แต่งเข้า
จวนจี๋หนิงโหว นางถึงกับต้องกันคิ้วเรียวยาวให้บางลงเพื่อให้ตัวเองดูอ่อนหวาน
ขึ้นสักนิด ต้องแส้ร่งหลุบตาลงต่ำยามสนทนากับผู้อื่น ถึงจะดูอ่อนหวานได้
สักสามส่วนของมารดา

ท่านแม่เดินยิ้มหวานเข้ามาหา ทำให้นางมองเห็นอีกฝ่ายชัดเจนขึ้น
ใบหน้าของท่านแม่สะอาดเกลี้ยงเกลา ราวกับขึ้นหยกงดงามที่ไร้รอยตำหนิ
น่านมองเหลือเกิน

ท่านแม่ก้มตัวลงแล้วไล่ปลายจมูกของนาง จากนั้นก็เอ่ยเข้า “โซ่วกุ
เป็นอะไรไป จำแม่ไม่ได้หรือ!”

‘โซ่วกุ?’

ชื่อเล่นของนางหรือ นางไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตนมีชื่อเล่นด้วย

น้ำตาหยดเพาะลงมา โด้วเจาริบกอดขาของท่านแม่เอาไว้

“ท่านแม่ ท่านแม่!” นางร้องให้เหมือนเด็กไร้ที่พึ่งพา

“โอ๊ะๆ!” ดูเหมือนท่านแม่จะไม่รับรู้ถึงความสะเทือนใจของนางเลย
อีกฝ่ายยังหันไปยิ้มแล้วถามแมนม “โซ่วกุเป็นอะไรไป จู่ๆ ก็ร้องให้ออกมา
เช่นนี้” ไม่มีท่าทีคลางแคลงหรือตำหนิแมนม เห็นได้ชัดว่าไว้วางใจในตัว
อีกฝ่ายอย่างมาก

---

¹³ เครื่องแต่งกายสตรี แขนเสื้อกับลำตัวอาจตัดสั้นหรือยาว ใช้สวมคลุมทับด้านนอก
สามเสื้อสองด้านเรียงตรง

“เมื่อครู้อยู่อยู่เลยนะเจ้าคะ” แม่หนุ่มแปลกใจไม่น้อยเหมือนกัน แต่ก็จำใจตอบ “อาจเป็นเพราะเห็นท่านมา บุตรสาวเห็นมารดาเมื่อไร ก็รีบให้ได้ตลอดเวลาในละเจ้าคะ”

“อย่างนั้นหรือ” ท่านแม่อุ้มนางขึ้นมานั่งบนเตียงเตา “เด็กคนนี่ กระโปรงของแม่เปียกหมดแล้ว”

โตัวเงาชะงัก

สิ่งทีมารดาควรกังวลที่สุดคือหาสาเหตุว่าทำไมบุตรของตนถึงร้องไห้ มีไข้หรือ ไฉนสิ่งทีท่านแม่เป็นห่วงกลับกลายเป็นกระโปรงของตน...

นี่... นี่คือท่านแม่ของนางจริงๆ หรือ

โตัวเงาเบิกตากว้าง หยาดน้ำตายังไหลรินบนใบหน้าเล็กๆ

ท่านแม่หัวเราะพริตออกมาก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้นางแล้วหันไปบอกแม่หนุ่ม “เด็กคนนี้เป็นบื้อไปเสียแล้ว!” จากนั้นก็กอดนางเอาไว้อย่างอ่อนโยน หอมแก้มนางก่อนเอ่ย “ท่านพ่อของเจ้ากำลังจะกลับมาแล้ว เจ้าดีใจหรือไม่” สีหน้านั้นเผยให้เห็นความยินดีที่เปี่ยมล้นออกมา

โตัวเงาร้อง “ฮะ” แล้วทำท่าจะกระโดดผลุง ไฉนนางถึงลืมเรื่องสำคัญแบบนี้ไปได้!

นางไม่รู้รายละเอียดว่าเกิดเรื่องใดขึ้นระหว่างท่านพ่อกับท่านแม่ในครานั้น แต่ฟังจากทีถั่วเหนียงเล่า ท่านพ่อรู้จักกับมารดาเลี้ยงเมื่อครั้งที่ไปสอบระดับมณฑล¹⁴ ณ เมืองหลวง ท่านแม่ผู้นำเวทนาหาได้รับรู้สิ่งใดไม่ พอเห็นท่านพ่อเขียนจดหมายมาว่าจะท่องเที่ยวให้ทั่วเมืองหลวง นางก็ไม่คิดสงสัยเลยแม้แต่นิด ได้แต่เฝ้ารอคอยให้ท่านพ่อกลับมาอย่างใจจดใจจ่อ ซ้ำยังกลัวว่าท่านพ่อจะมีเงินไม่พอใช้ จึงคิดหาวิธีให้อวัยวะซึ่งป่าวของตนส่งเงินไปให้

---

¹⁴ การสอบราชการ (สอบขุนนาง) ในสมัยราชวงศ์หมิงแบ่งออกเป็นสี่ระดับ ได้แก่ การสอบระดับท้องถิ่น (ถงชื่อ) การสอบระดับมณฑล (เซียงชื่อ) การสอบระดับเมืองหลวง (ฮู่ชื่อ) และการสอบระดับราชสำนัก (เตียนชื่อ)

ท่านพ่อใช้ ภายหลังไม่รู้วาท่านปฏิเสธความนี้ได้อย่างไร หลังจากถูกตำหนิ ยกใหญ่ ท่านแม่ถึงได้หยุด

การสอบระดับมณฑลจัดขึ้นในเดือนแปด หิมะโปรยปรายอยู่ด้านนอก เวลานี้ก็น่าจะเข้าสู่ช่วงกลางฤดูหนาว ท่านพ่อยังไม่กลับมา แต่ท่านปู่ยังอยู่ เขาไม่มีทางฉลองปีใหม่ที่ไหนแน่ นั่นก็เท่ากับว่าหากเดือนท่านแม่ตอนนี้ก็อาจ จะทันกาล

เพราะท่านแม่กอดนางแน่น โต้เวจพาพยายามจะลุกขึ้นแต่ไม่สำเร็จ นางจึงตะโกนเสียงดังด้วยความร้อนใจ “ท่านแม่”

“วันนี้โซวถูกเป็นอะไรไป” ผู้เป็นมารดาจ้องกับท่าทางตื้อรั้นที่แปลกไป จากทุกวันของบุตรสาว สายตาคลุมปลาบปรายมองแม่แนม

แม่แนมเผยสีหน้ากระวนกระวายออกมา “บ่าวอยู่เฝ้าคุณหนูสี่ห้าปี กระทั่งช่วงเช้าถึงตื่นขึ้นมา จากนั้นก็กินโจ๊ก ซาลาเปาเนื้อ ฮวงจ่วน¹⁵ อีกขึ้น...”

“ข้าสั่งไว้ว่าทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมาให้โซวถูกต้มน้ำอุ่นไม่ใช่หรือ” ท่านแม่ตัดบท แม่แนม “เขานี้เจ้าให้นางต้มน้ำอุ่นหรือไม่”

“ต้มน้ำอุ่นค่ะ ต้ม!” แม่แนมรีบตอบ ท่าทางจริงจังกว่าเมื่อครู่ “ข้าทำตาม ที่ฮูหยินกำชับไว้ ห่มผ้าให้คุณหนู ให้นางสวมเสื้อเหมียนอ่าว¹⁶ จากนั้นก็ให้ ต้มน้ำอุ่น...”

“ให้ตายเถิด! เวลาที่แล้วยังมาพูดถึงเรื่องพวกนี้ทำไมกัน”

นางอยู่ที่หมู่บ้านชานากับท่านย่ามาจนถึงอายุสิบสองปี ฤดูร้อนก็ไป จับปลาจับลูกๆ ของคนงานในหมู่บ้านชานา ต้มน้ำในแม่ไปไม่รู้เท่าไร ต่อเท่าไร ฤดูหนาวก็ขึ้นเขาไปจับนกกระจิบ ท้องหิวก็ย่างนกกิน ถึงกระนั้น ก็ยังเติบโตแข็งแรงดีไม่ใช่หรือไร

¹⁵ หมั้นโถวชนิดหนึ่ง ใช้วิธียึดแบ่งออกเป็นเส้น แล้วนำมาผัดเป็นก้อน มีรูปทรงคล้าย ดอกไม้

¹⁶ เสื้อกันหนาวแบบมีซับด้านในของจีน

โด้วเจาเซย่าแซนมารดา “ท่านแม่...” นางอยากจะทำบอกท่านแม่ ‘ท่านพ่อ จะพาหญิงผู้หนึ่งกลับมา’ แต่เจ้าตัวรู้สึกกลัวกับมืออะไรติดอยู่ที่คอ คำพูดต่างๆ เพียงประโยคเดียวกลับเอ่ยผู้ไม่ชัดเจน “ท่านพ่อ... หญิง...” ได้เพียงสองคำ เท่านั้น

พอเห็นโด้วเจาเอ่ยบางอย่าง ท่านแม่ก็หันกลับมายิ้มให้นางแล้วพูดด้วย ท่าทางอดทน “โด้วจ๊ว เจ้าจะบอกอะไรแม่หรือ”

“ท่านแม่” โด้วเจาออกเสียงอย่างยากลำบาก “ท่านพ่อ... หญิง...” สอง คำนี้ชัดเจนดี แต่ก็ยังพูดไม่ได้ความอยู่ดี

นางร้อนใจจนเหวี่ยงเข็มตรงขมับ

ท่านแม่คลี่ยิ้มกว้าง มองข้ามคำว่า ‘หญิง’ ไปแล้วเอ่ยออกมาอย่าง ดีอกดีใจ “ที่แท้โด้วจ๊วของเราคิดถึงท่านพ่อนี่เอง! เภาเซ่งส่งจดหมายกลับมา บอกว่า ท่านพ่อของเจ้าจะถึงในอีกสองวัน ซ้ำยังซื้อประทัด ดอกไม้ไฟ โคม และรูปเทียนสำหรับฉลองปีใหม่มามากมาย ประทัดดอกไม้ไฟจากเมืองหลวง เซียวนะ งดงามหลากหลายสีสันเซียวละ อย่างว่าแต่อำเภอเงินตั้ง¹⁷ เลย แม้แต่ ในจังหวัดเงินตั้งก็ยังหาซื้อไม่ได้...”

‘เวลานี้ยังจะสนใจประทัดดอกไม้ไฟอะไรอีก!’

โด้วเจาร้อนใจจนแทบเสียนสติ นางพูดซ้ำๆ “ท่านพ่อ... หญิงคนนั้น...” สีหน้าของท่านแม่ซีริมไปทันใด ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “โด้วจ๊ว เจ้าจะพูดอะไร”

โด้วเจาตัดสินใจแน่วแน่ สูดลมหายใจเข้าลึก จากนั้นก็เอ่ยออกมา ทีละคำ “ท่าน-พ่อ-พา-หญิง-คน-หนึ่ง-กลับ-มา...”

แม้จะเป็นเสียงของเด็กน้อย แต่กลับกระจ่างชัดเจน

ราวกับถูกคนตบหน้าผาดใหญ่ ท่านแม่เผยสีหน้าตระหนก สงสัย และ

---

¹⁷ ในสมัยราชวงศ์หมิงแบ่งเขตการปกครองส่วนภูมิภาคจากใหญ่ไปเล็กดังนี้ เลิ่ง (อำเภอ) เลี่ยน (เมือง) โจว (จังหวัด) ผู่ (มณฑล)

ตะลึงงัน

แม่นมกับบรรดาสาวใช้มองหน้ากัน สีหน้าดูหวาดหวั่นกระวนกระวาย ภายในห้องเสียบราวกับความตายมาเยือน ก่อนที่ผ้า幔จะถูกเลิกขึ้น สาวใช้ที่รวบรวมยผมรายหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

“ฮูหยินเจ็ด คุณชายเจ็ดกลับมาแล้วเจ้าค่ะ คุณชายเจ็ดกลับมาจากเมืองหลวงแล้ว...”

“จริงหรือ!” ท่านแม่เผยแววยินดีออกมา นางถกชายกระโปรงแล้ววิ่งออกไปข้างนอก แต่เพียงสองก้าวก็หยุดลง อีกฝ่ายคิดอยู่ครู่หนึ่งก็หันกลับมาอุ้มโต้วเจา “เราไปรับท่านพ่อด้วยกัน!”

ดูที่ว่าท่านแม่คงเกิดความคลางแคลงใจขึ้นมาแล้ว

โต้วเจาพรวุฒิมาหาใจออกมา นางโอบลำคอของท่านแม่เอาไว้แล้ว

ตอบรับ

“เจ้าค่ะ”

ห้า กลีบววน

รถม้าของท่านพ่อจอดที่ประตูรอง บ่าวรับใช้กำลังวุ่นวายอยู่กับการ
ชนข้าวของของท่านพ่อสวมชุดจื่อตัว¹⁸ ผ้าไหมหางโจวสีฟ้าลายต้นชางผู่ คลุมทับ
ด้วยเสื้อคลุมดำข้างบนกระรอก เขายืนส่งอยู่ข้างรถม้า กำลังพูดอะไรบางอย่าง
กับเกาเซิง

พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ท่านพ่อก็หันกลับมาพร้อมรอยยิ้มบาง
ชายหนุ่มหล่อเหลาส่งางม รวากับจันทร์กระจ่างท่ามกลางสายลมอ่อน

โต้วเจาหัวใจระตุกวูบ นางรู้ว่าท่านพ่อรูปร่างม แต่ไม่เคยเห็นเขา
ในลักษณะนี้มาก่อน

ในความทรงจำของนาง ท่านพ่อมักขมวดคิ้วนิดๆ แม้มยามหัวเราะ
หว่างคิ้วนั้นก็ยังขมวดเป็นปม เผยให้เห็นความกัลลักรู้มที่ไม่มีวันจางหาย
โดยเฉพะะยามที่ทอดสายตามองนางด้วยแววตาเรียบเฉย รวกับบ่อน้ำเก่าแก่
พันปีที่ชวนให้รู้สึกหนาวเหน็บในใจ

---

¹⁸ ชุดที่บัณฑิตจิ้นและภิกษุนิยมสวม ลำตัวยาว สิบเสื่อด้านหนึ่งป้ายทับอีกด้าน แขนยาว
กว้างแบบปีกผีเสื้อ

ไม่เหมือนกับตอนนี้ อีกฝ่ายยังหนุ่มแน่น งดงาม สดใส รวากับชายหนุ่มที่ปราศจากความทุกข์โศก มองแล้วชวนให้รู้สึกอบอุ่นใจ

“โซวณู” รอยยิ้มของท่านพ่อปรากฏอยู่เบื้องหน้านาง “พ่อกลับมาไหน ไม่ทักทายกันสักคำเล่า!” เขายื่นมือมาบีบจมูกได้ัวเจ้าเบาๆ

ได้ัวเจ้าเป็นหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว หลีกเลียงสัมผัสจากฝ่ามือของอีกฝ่าย ท่านพ่อชะงักไป ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างไม่ถือสา จากนั้นก็หยิบกัณฑ์ลมจากด้านในรถม้าแล้วหมุนมันตัวๆ ก่อนส่งให้นาง “นี่เป็นของเล่นที่พ่อซื้อมาจากเมืองหลวง สนุกหรือไม่”

หากนางเป็นเด็กน้อยจริงๆ คงตื่นเต้นดีใจเพราะกัณฑ์ลมอันนี้แน่ แต่เวลานี้นางคือมารดาของบุตรทั้งสาม เป็นคนที่ซื้อของเล่นไว้ปลอบประโลมเด็ก มีหรือที่จะสนใจของพรรคนี้

ได้ัวเจ้าชะเง้อคอมองด้านในรถม้า

ขณะที่ท่านแม่ของท่านพ่อด้วยความรู้สึกที่เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก ใบหน้าของนางแดงระเรื่อ ปากก็เอ่ยออกมาอย่างออต่ออ่อน “ท่านกลับมาอย่างปลอดภัยก็ดีแล้ว ยังจะต้องซื้อข้าวของมาฝากพวกเราทำไมกันเล่าเจ้าคะ ในจวนก็มีหมดแล้วทุกอย่าง”

“เหมือนกันเสียที่ไหน!” ท่านพ่อรับนางมาจากมือท่านแม่ “นี่เป็นของที่ข้าตั้งใจซื้อมามอบให้พวกเจ้า”

ใบหน้าของท่านแม่แดงก่ำกว่าเดิมราวกับได้ลิ้มรสสุรา ดวงตาก็ฉายแววเคลิบเคลิ้มขึ้นมา

ได้ัวเจ้าเอี้ยวตัว ทำท่าจะร้องมูสิ่รถม้า แต่เด็กตัวเล็กแขนสั้นนั้น ทำอย่างไรก็เอื้อมไม่ถึงมูสิ่เสียที

ท่านพ่อสังเกตเห็นถึงเจตนาของนาง จึงตีก้นนางเบาๆ “เจ้าหาอะไรกัน”

ได้ัวเจ้าไม่สนใจท่านพ่อ เอาแต่มุดศีรษะเข้าไปด้านใน

ห้องภายในรถม้าปูพูกหนา มีตำรับตำราอย่าง ซื่อซู่จู้เจี๋ย¹⁹ หลายเล่มวางระเกะระกะ มุมหนึ่งตั้งกระบอกอุ่นซา กาจ้อซา²⁰ นอกจากนี้ก็ไม่มีสิ่งใดอีก

โต้วเจากวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความฉงน หรือว่านางจะจำผิด?
หรือว่า... เรื่องที่ถั่วเหนียงพูดจะมีใช้ความจริง!

ท่านพ่อกลับจากเดินทางไกล เรื่องแรกที่ต้องทำก็คือเข้าไปคารวะ
ท่านปู่ ส่วนท่านแม่ใช้ข้ออ้างเรื่องจัดงานเลี้ยงในครอบครัวเพื่อกลับไปห้อง
หลัก จากนั้นก็เรียกบรรดาสาวใช้และบ่าวไพร่ทุกคนที่เข้าเวรในห้องหลักมา
ที่ห้องโถงพร้อมกัน

“เจ้าคนสารเลวคนโง่บอกให้ลูกเจาพูดจาเหลวไหลเช่นนั้น ลูกขึ้นมา!”
ท่านแม่ตบโต๊ะเสียงดัง

โครม!

“หากลูกเจาชี้ตัวเมื่อใดละก็ มันผู้นั้นต้องถูกส่งตัวไปเป็นบ่าวนอกเรือน
และถูกลงโทษให้เข็ดหลาบ! ข้าจะรายงานให้นายท่านทราบ ตามคนคำทาส
มาแล้วเอาตัวไปขายบณูเขา ชาตินี้อย่าหวังจะได้กินแม่แต่หมั้นโถวสักลูก
เดียว!”

ภายในห้องโถงเงียบราวกับมรณกาลมาเยือน

เสียงจอกซากระหับโต๊ะดังปึกเพราะความเดือดดาลของท่านแม่ “ตีมาก!
ไม่มีใครรับสารภาพ คิดว่าข้าสืบไม่รู้ความกระมัง? ลูกเจาเพิ่งอายุไม่กี่ขวบ
พูดจายังไม่ชัดด้วยซ้ำ พวกเจ้ากล้ายุยงส่งเสริมให้ลูกเจาเอ่ยวาจาเหลวไหล
ต่อหน้าข้า หากลูกเจาโตขึ้นกว่านี้สักนิด นางไม่ถูกพวกเจ้าเลี่ยมสอนจนเสียคน
หรือไร...”

โต้วเจานั่งอยู่บนเตียงเตาภายในห้องด้านในพร้อมสาวใช้คนหนึ่ง
ประเดี๋ยวก็ถอนหายใจออกมา เป็นความคิดของนางเอง ใครเล่าจะก้าวออก

---

19 หนังสือขยายความสี่ตำราที่เป็นพื้นฐานแนวคิดคำสอนของลัทธิขงจื้อ ได้แก่ *ต้าเสวีย*
หลุนอวี่ *เมิ่งจื่อ* และ *จงยง*

20 กาน้ำชาที่ทำจากดินจือซา มีสีน้ำตาลไหม้

มายอมรับ! แต่ตัวเราก็ไม่ได้แตกต่างกันบ่าวรับใช้เหล่านั้น

นางในตอนนี้เป็นเด็กที่แม่แต่พูดก็ยังไม่ชัด ท่านแม่ยอมเข้าใจว่าประโยคบนน้ำเป็นตัวอย่าง “ท่าน-พ่อ-พา-หญิง-คน-หนึ่ง-กลับ-มา...” เช่นนี้เกิดจากการเป่าหูของบ่าวไพร่ข้างกาย หากนางออกรับแทนคนเหล่านั้น ท่านแม่ก็จะยิ่งสงสัยว่ามีคนประสงค์ร้ายกับนาง คราวนี้บ่าวไพร่ทั้งหมดก็คงไม่รอดแน่

โศกเจ้าถามสาวใช้ข้างกาย “เจ้าชื่อ... อะไร” ลำคอราวกับถูกอุดเอาไว้ วาจาที่เอ่ยออกมาไม่ครบถ้วนทั้งประโยค

สาวใช้ทั้งตระหนกและดีใจในคราเดียวกัน จึงรีบตอบทันที “เรียนคุณหนูสี่ บ่าวชื่อเซียงเฉ่าเจ้าค่ะ”

โศกเจ้าบอก “ข้าจะหา... ถั่วเหนียง!”

สาวใช้เบิกตากว้างแล้วถามด้วยความสงสัย “ถั่วเหนียงเป็นใครเจ้าค่ะ”

โศกเจ้าประหลาดใจ

ใครบางคนรายงานขึ้น “สุหยินเจ็ด คุณชายเจ็ดกลับมาแล้วเจ้าค่ะ”

ด้านนอกมีเสียงความเคลื่อนไหว ขณะที่น้ำเสียงของท่านแม่ฉายแววกระสับกระส่ายเล็กน้อย “ป้าอวี ไล่บ่าวในห้องคุณหนูสี่ออกไปให้หมด คินนี่คุณหนูสี่จะอยู่กับข้าที่นี่ ส่วนคนอื่นๆ มีอะไรก็ไปทำเสีย”

เสียงที่บ่งบอกให้รู้ว่าผู้กล่าวอยู่ในวัยชราตอบรับอย่างนอบน้อม “เจ้าค่ะ” จากนั้นก็ตามด้วยเสียงความเคลื่อนไหวอีกครั้ง

ไม่นานท่านแม่ก็เดินเข้ามายังห้องด้านในด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานพร้อมท่านพ่อ พอเห็นโศกเจ้านั่งเหม่อลอยอยู่บนเตียงเตา ท่านพ่อก็หัวเราะพลาญลูปศิริระของนาง

“เด็กคนนี้ วันนี่เป็นอะไรไป”

ท่านแม่ไม่กล้าบอกท่านพ่อว่านางถูกคนเสียมสอนให้เอ่ยวาจาไปปิดมดเท็จ เพราะเหตุนี้จึงแสร้งเอ่ยกลับหัวเราะแล้วบอกปิดไป “อาจจะเล่นจนเหนื่อย ประเดี๋ยวก็ดีขึ้นเจ้าค่ะ”

ท่านพ่อไม่ซ้กไซ้ให้มากความอีก

บรรดาสาวใช้ประคองอ่างล้างหน้ากับสบู่เข้ามา จากนั้นท่านแม่ก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ท่านพ่อ ตัวนางถูกสาวใช้คนหนึ่งอุ้มไปอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากเปลี่ยนชุดแล้วทั้งหมดก็ตรงไปที่เรือนของท่านปู่

ท่านปู่พักอยู่ที่เรือนฝั่งตะวันตก ที่โถงกลางติดป้าย ‘กระเรียนยี่นยาว บัณฑิตร่วมรุ่น’ เอาไว้ ด้วยเหตุนี้จึงเรียกว่า ‘เรือนเฮ้อโซ่ว’²¹·

ด้านหน้าเรือนเฮ้อโซ่วเป็นสระน้ำกับภูเขาจำลอง ด้านหลังเรือนคือ พุ่มไม้และกิ่งเถาวัลย์พันเลื้อย เป็นตำแหน่งที่โอบล้อมด้วยทิวทัศน์ซึ่งงดงามที่สุดในสวนหลังนี้

ในความทรงจำของโต้วเจา นางเคยมาที่เรือนเฮ้อโซ่วแห่งนี้สองครั้ง ครั้งแรกตอนอายุเก้าขวบ ท่านปู่เสียชีวิต เนื่องจากท่านปู่สั่งเสียเอาไว้ว่าให้จัดโถงเช่นไหว้ไว้ในเรือนเฮ้อโซ่ว นางจึงต้องเดินทางกลับมาอีกครั้งเมื่อคราวที่เข้าร่วมพิธีออกทุกข์

เหตุการณ์ทั้งสองครั้งนั้นเต็มไปด้วยความวุ่นวายโกลาหล นางไม่มีเวลาได้สำรวจเรือนเฮ้อโซ่วอย่างละเอียดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ครั้งนี้ได้หวนกลับมาในความฝัน โต้วเจาเกาะไหล่มารดาแล้วปรายตามองไปรอบๆ ด้าน

น้ำในสระกลายเป็นน้ำแข็ง ภูเขาจำลองปกคลุมด้วยหิมะ ต้นไม้ร่วงโรยเถาวัลย์กลายเป็นเพียงเถาแห้งเหี่ยว แม้จะดูแห้งแล้งเปล่าเปลี่ยว แต่เนื่องจากประดับตกแต่งไว้อย่างสง่า จึงไม่อาจปกปิดความงามดงามลึกลับที่แฝงไว้ได้

โต้วเจาอดพยักหน้าในใจไม่ได้ มิน่าบรรดาราชบัณฑิตในเมืองหลวงถึงพากันชมว่าท่านปู่ปราดเปรื่องและมีพรสวรรค์ แต่น่าเสียดายที่ท่านปู่เบื่อหน่ายชีวิตขุนนาง อายุไม่ถึงสามสิบก็ลาออกจากราชการ แล้วกลับมา

---

21 ‘เฮ้อ’ หมายถึงนกกระเรียน ‘โซ่ว’ หมายถึงอายุยืนยาว นกกระเรียนเป็นสัตว์มงคลที่มีอายุยืน ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ของสุภาพชนผู้มีศีลธรรม

ทำไร่ทำนาที่บ้านเกิดแทน

ระหว่างที่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น พวกเขาก็เดินมาถึงประตูเรือนใน สตรีวัยกลางคนท่วงท่างดงามนางหนึ่งยืนยิ้มขณะรอต้อนรับพวกเขา แล้ว เดินนำเข้าไปข้างใน

โต้วเจามองสตรีหน้าตางดงามคนนั้นแล้วแทบจะเบิกตากว้าง โฉมนาง ถึงได้ฝันถึงท่านย่าดิง ถ้าจะฝัน ในฝันก็ควรจะเป็นท่านย่าของนางมิใช่หรือ! เพราะนางโตมากับท่านย่าต่างหาก!

ตอนที่กำลังใคร่ครวญอยู่นั้น ท่านย่าดิงก็เดินเข้ามาบีบมือเล็กๆ ของ นางพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปถามท่านแม่ “วันนี้ช่วยกูเป็นอะไรไป ทำทาง ห่อเหี่ยว ไม่ทักทายใคร...”

ท่านแม่ขยับตาให้ท่านย่าดิง เอยด้วยน้ำเสียงกระซิบกระซาบ “ประเดี๋ยว ข้าเล่าให้ฟังเจ้าค่ะ”

ท่านย่าดิงเข้าใจความหมาย ได้แต่หัวเราะแล้วอุ้มนางเดินเข้าไปด้านใน ห้องหนังสือของท่านปู่

โต้วเจารู้สึกว่าวุ่นใจ

ท่านปู่อายุสี่สิบปีแล้วแต่ยังไร้ทายาท ท่านย่าใหญ่เป็นผู้จัดหาอนุ สองคนให้ท่านปู่ คนหนึ่งคือท่านย่าดิง อีกคนคือท่านย่าซุ่ย ท่านย่าดิงไม่มีบุตร ให้ท่านปู่เหมือนท่านย่าซุ่ย ท่านย่าเองก็มีบิดาของนางเพียงคนเดียว ฝั่งจวน ตะวันตกมีบุตรหลานน้อยนิด

ภายหลังมารดาเลี้ยงของนางแต่งเข้าจวนมา ก็ให้กำเนิดบุตรชายโต้ว- เลี้ยว ท่านย่ามีความดีความชอบเรื่องให้กำเนิดทายาทสกุลโต้วตะวันตก คน สกุลโต้วถึงได้เปลี่ยนคำเรียกขานนางเป็น ‘ฮูหยินซุ่ย’ แม้ท่านพ่อจะยังเรียกอีก ฝ่ายว่า ‘อี่เหนียง’ แต่ทายาทรุ่นหลานกลับเรียกนางว่า ‘ท่านย่า’ ขณะที่ท่านย่า ดิงก็ยังเป็นท่านย่าดิงเช่นเดิม

หลังจากท่านย่าใหญ่จากไป ท่านปู่ก็ไม่แต่งภรรยาอีก ท่านย่าดิงเป็น

ผู้ดูแลเรื่องต่างๆ ภายในจวน หลังจากท่านแม่แต่งเข้าสกุลได้ จึงมอบหน้าที่นี้ให้แก่ท่านแม่ ขณะที่ท่านย่าติงดูแลเฉพาะเรื่องของท่านปู่เท่านั้น

ช่วงชั้นปลายชีวิต ท่านย่าติงเป็นผู้ดูแลปรนนิบัติท่านปู่มาตลอด ส่วนท่านย่าย้ายกลับไปอยู่ที่หมู่บ้านชานา ซึ่งอยู่ห่างจากอำเภอเงินตั้งราวห้าสิบลี้ นางจะกลับมาเพียงไม่กี่วันในช่วงวันไหว้บ๊ะจ่าง²² วันไหว้พระจันทร์ หรือวันปีใหม่ของเท่านั้น

ระหว่างที่ท่านปู่สนทนากับท่านพ่ออยู่นั้น โต้วเจาก็ถูกทิ้งให้เล่นอยู่คนเดียวบนเตียงเตาภายในห้องหนังสือ

โต้วเจารู้สึกกระสับกระส่ายในใจ ราวกับว่ามีเรื่องอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ทว่านางกลับไม่รู้เรื่องราวอันใดเลยแม้แต่นิด

“ท่านแม่ ท่านแม่!” โต้วเจารู้สึกหวาดกลัวจับใจ จึงตะโกนเรียกมารดา ขณะเดียวกันน้ำตาก็หยดเผาะลงมาอย่างควบคุมไม่ได้

ท่านปู่ที่กำลังสนทนากับท่านพ่ออย่างออกรสออกชาติมีสีหน้าทะมึนในทันที

ขณะที่ท่านแม่รีบวิ่งมาจากห้องโถงด้วยท่าทางตระหนก “ท่านพ่อ ข้าพาโช่วกุไปเล่นข้างนอกนะเจ้าคะ” สีหน้าของท่านแม่ฉายแววขออภัย ก่อนจะอุ้มนางออกจากห้องหนังสือไป

“เป็นอะไรไป” ท่านย่าติงสัมผัสหน้าผากนาง “ปกติก็ดีๆ อยู่ หรือว่าจะจะต้องของสกรปรกอะไรเข้า”

โต้วเจากอดคอท่านแม่แน่น รู้สึกได้ถึงความอุ่นที่ซอกคออีกฝ่าย ราวกับว่าทำเช่นนั้นก็จะพิสูจน์ได้ว่าผู้คนที่นางพบในเวลานี้ไม่ใช่ภูตผีอย่างไรอย่างนั้น

“ไม่จริงกรรมัง” ท่านแม่ตัวสั่นก่อนเอ่ยออกมาอย่างลั้งเล “หรือว่าเป็นผีมือของเจ้าคนที่เสี้ยมสอนโช่วกุ?”

---

²² เทศกาลไหว้บ๊ะจ่างหรือเทศกาลตวนฉู่ ตรงกับวันที่ 5 เดือน 5 ตามปฏิทินทางจันทรคติ จัดขึ้นเพื่อรำลึกถึงชวีหยวน กวีผู้รักชาติ

“ไม่เป็นอะไรหรอกน่า” ท่านย่าตังเอ่ยออกมาอย่างมั่นใจ “ต่อให้มีใครคิดไม่ดีจริงก็อย่ากลัวไป สกุลเราทำแต่ความดีงาม เทพเซียนต้องคุ้มครองเราให้มีชีวิตราบรื่นปลอดภัยอย่างแน่นอน เอาไว้ข้าจะขอยันต์ศักดิ์สิทธิ์มาให้ โส่วกุ๊กสักสองแผ่น เจ้าก็ปัดรังควานรอบๆ กายนาง จากนั้นก็เผาทิ้งเสีย เท่านี้ โส่วกุ๊กก็ไม่เป็นอะไรแล้ว”

ท่านแม่พ่อกหน้ารับ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ถ้าข้าสืบได้ว่าใครคิดร้ายแล้วละก็ ข้าจะถลกหนังมันเสีย!”

“ยังดีที่เอ่ยออกมาต่อหน้าเจ้า หากเอ่ยต่อหน้าคุณชายเจ็ด เกรงว่าจะเป็นเรื่องแน่” ท่านย่าตังถอนหายใจ ก่อนที่บ่าวชายคนหนึ่งจะวิ่งเข้ามารายงาน

“นายท่าน คุณชายเจ็ด ฮูหยินเจ็ด คุณหนูเจ็ด ท่านย่าตัง คุณชายสาม แห่งจวนตะวันออกมาเยือนขอรับ”